

R.I.P.

REST IN PEACE - KNJIGA SADRŽI BIOGRAFIJE 14 LEGENDARNIH GLAZBENIKA, OD KOJIH JE VEĆINA UMRLA MLADA. ONI SU STALNO U ŽIVOT PROVODILI ONO ŠTO SU DRUGI PROPOVIJEDALI: „ŽIVI BRZO, UMRI MLAD I OSTAVI NA POSTERU JOŠ UVIJEK PRI-VLAČNO TIJELO.“

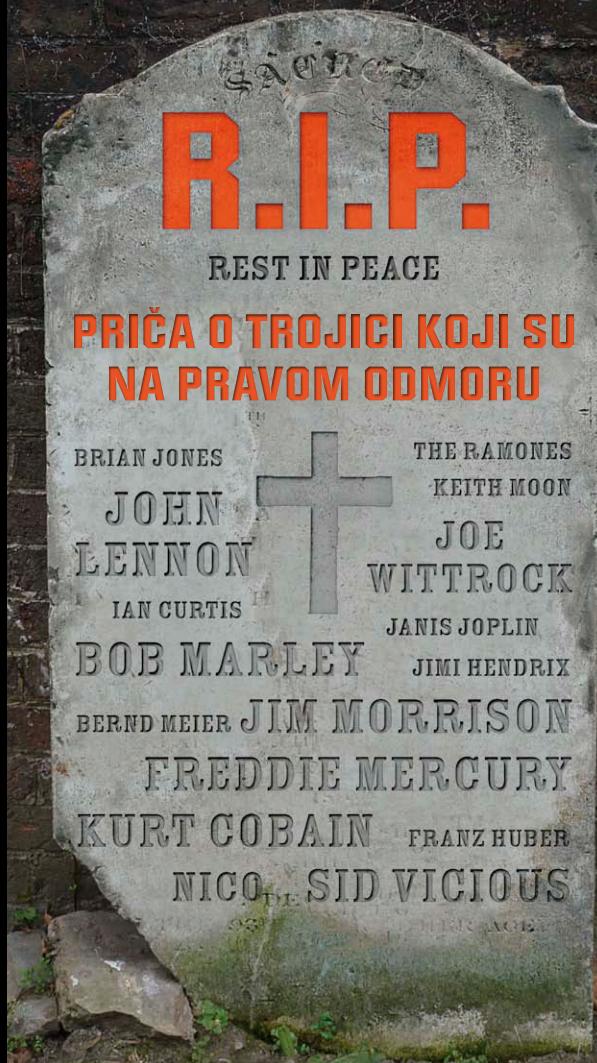
BERND, FRANZ I JOE, TROJICA OTKAKENIH TIPOVA SVOGA VREMENA, IMITIRALI SU SVOJE ROCK IDOLE, ŽIVJELI POD PUNIM GASOM I ŽELJELI DO KRAJA OKUSITI SVAKI TRENUTAK.

PROČITAJ NJIHOVE PRIČE KOJE OSTAVLJAJU BEZ DAHA I VIDJET ĆEŠ KAKO SU NA ČUDESAN NAČIN USPJELI PREŽIVJETI SVOJE LUDOSTI I KAKO SU NA KRAJU PRONAŠLI ISTINSKI OD-MOR I PRAVI MIR ZA SVOJE DUŠE.

R.I.P.

REST IN PEACE

PRIČA O TROJICI KOJI SU NA PRAVOM ODMORU

R.I.P.

REST IN PEACE

PRIČA O TROJICI KOJI SU NA PRAVOM ODMORU

**«Živi brzo, umri mlad i
ostavi na posteru još
uvijek privlačno tijelo.»**

E U R O L I B E R

Sadržaj

Impressum:

Riposino in pace

© 2009 by soulbooks.de

© za hrvatsko izdanje: 2013, Euroliber d.o.o.,
Trg M. Pavlinovića 1, 21000 Split, Republika Hrvatska
www.imanade.info

Sva prava pridržana. Nijedan se dio ove knjige ne smije umnožavati, reproducirati ni prenositi u bilo kakvu obliku (elektronički, mehanički itd.) bez prethodnoga pisanih dopuštenja hrvatskoga nakladnika.

Navodi biblijskih tekstova, ako nije drugačije navedeno, preuzeti su iz Biblike u izdanju Kršćanske sadašnjosti, prijevod dr. Ljudevita Rupčića, Silvija Grubišića i Filiberta Gassa, izdanje 1994.

Urednik: Uwe Müller
Prijevod: Valerija Lijić
Lektura: Anton Žagar
Crtiči: Joe Witrock, J. B., Richard Hauck, Melanie Schumacher
Dizajn naslovnice i prijelom teksta: Christian Schumacher
Tisk: GGP Media Pößneck, Njemačka
Tiskano: 2013

Zabranjeno je prodavati ovu knjigu

The Doors: Jim Morrison	4
Jimi Hendrix	11
Bernd: Još uvijek živ!	18
The Beatles: John Lennon	41
Bob Marley	51
Velvet Underground: Nico	56
Led Zeppelin: John Bonham	60
Franz: Ples sa smrću	65
Rolling Stones: Brian Jones	86
The Who: Keith Moon	91
Queen: Freddie Mercury	95
Joy Division: Ian Curtis	102
Joe: No hope in dope	109
The Ramones	128
Nirvana: Kurt Cobain	135
Janis Joplin	142
The Sex Pistols: Sid Vicious	150
Promjeni svoj život!	156
Kako nas kontaktirati	160

The Doors: Jim Morrison

Vođen od glasova

Jim Morrison prešao je prag intelektualne sfere već u svojoj nježnoj dobi. Inspiriran Huxleyjevim esejom «*Vrata shvaćanja*», na prilično intenzivan način živio je stvarnost, i to ne samo u svojim pjesmama.

James Douglas Morrison rođen je u Melbourneu na Floridi 1943. godine. Profesija njegovog oca, pomorskog časnika, prisiljavala je mladu obitelj da se često seli. Otac, koji se prilično koncentrirao na svoju karijeru, bio je praktički odsutan, i sa svoje troje djece komunicirao je sa zapovjedničkim tonom.

«*Nepoznati vojnik....»*

U pokušaju da kompenzira svoju odsutnost u životu svog prvorodenog sina, poklanjao je Jimu knjige. Uskoro je mali Jim utonuo u svijet književnosti i našao se pod vlašću pisaca kao što su Ginsberg, Camus i Rimbaud. S 12 godina Morrison je počeo pisati svoje prve pjesme, otkrivši očaravajući način

da utječe na ljude kroz svoju poeziju. Utvrđen mu je kvocijent inteligencije (IQ) od 149.

Zatim se jedan traumatičan događaj iz njegovog djetinjstva počeo provlačiti kroz naslove njegovih pjesama i poezije. Jim je imao tek četiri godine kada je prisustvovao jednom tragičnom događaju. Neke Indijance udario je kamion i oni su na samrti ležali na autocesti u lokvi krvi. Njegov otac pitao je prisutne jesu li pozvali hitnu pomoć, ali on sâm udaljio se s mjesta nesreće. Jim je počeo histerično protestirati, ali njegovi roditelji uvjerali su ga da je taj događaj bio samo san. Kasnije je Jim Morrison govorio o tome priznavši da su, na tom mjestu, **u njegov um ušli duhovi mrtvih Indijanaca**. Cijelog života osjećao se povezanim s velikim duhom jednog šamana.

Jim Morrison razvio je kontradiktoran karakter. Bio je bojažljiv i provokativan u isto vrijeme, a nije ga bilo briga niti za poštivanje društvenih normi. Za vrijeme njegove adolescencije nitko ga nije uspio ispravno educirati. S literarnog stajališta, pokazivao je dubok interes za **ezoteričnu literaturu**: očaravali su ga vještice, demoni, čarobni svjetovi i tisuće drugih iluzija. Poslije srednje škole počeo je studirati teatrologiju i kinematografiju. Njegovo odvažno ponašanje i njegovi kratki filmovi pridonijeli su da mu se prilijepi oznaka «čudnog studenta» i tako je neshvaćeni umjetnik napustio scenu.

Godine 1965. preselio je u grad Venice u Kaliforniji. Upravo tu, uz more, nalazila se «Meka» umjetnosti, ali i više od toga: droga. Jim Morrison živio je na krovu jedne kuće i, diveći se zvjezdanom nebu, posvećivao se svojim vizijama.

«Čekajući na sunce...»

Halucinogene droge činile su mu društvo na njegovim putovanjima. U tom desetljeću cijela je Amerika eksperimentirala jednu društvenu obnovu. Mnoge su osobe bile svjesne da dolazi vrijeme novog doba ili su to bar očekivale. Rađao se pokret hipija i, u takvim okolnostima, Jim je sreo Raya Manzareka koji je, oduševljen njegovim naslovima, odmah uvjerio «pjesnika s krova» da zajednički osnuju bend.

Na jednom tečaju transcendentalne meditacije upoznali su gitaristu Robbyja Kriegera i bubnjara John Densmorea. Zajedno su osnovali grupu **«The Doors»**. Kao glazbenici htjeli su postati instrumentom koji će omogućiti da se nadije ograničeno shvaćanje stvarnosti. Počeli su s prvim probama i snimili eksperimentalnu ploču, ali nisu postigli očekivani uspjeh. U tom periodu Jim Morrison je upoznao svoju buduću ženu, Pamela Courson.

«Come on baby light my fire...»

Godine 1966. konačno su došli prvi angažmani u ekskluzivnim klubovima i poznatost Doorsa širila se kao vatra. Nakon *«London Fog»*, njihovu budućnost označila je pjesma *«Whiskey-a-Go-Go»*, kad je grupu otkrio direktor diskografske kuće Elektra. U roku od nekoliko dana producirali su izvanrednu ploču koja je u ožujku 1967. osvojila američke hit ljestvice.

«Break on through to the other side...»

Kritičari su novi zvuk definirali kao **irealan i nasilan, psihodeličan i ezoteričan.**

Na sceni je koristio alkohol i droge. Morrison je imao vizije pred publikom i plesao je duge šamanske plesove. Na kraju plesa izgledao je kao čovjek zahvaćen od zlih duhova i vođen od zlih sila. Ljudi su bili zaprpašteni ili su se dali zavesti euforijom. Bojažljivi pjesnik postao je poznat kao anđeo destrukcije, bog seksa i kralj vrač.

«Riders on the storm...»

The Doorsi su udahnuli nove iskre u svijest Amerikanaca i zapalili su zemlju svojim uspješnim turnejama. Nakon trećeg albuma «vatra» je došla do Europe. Morrison je okupio oko sebe sve najpoznatije zvijezde rocka da bi se zajednički prepustili legendarnim opijanjima. Nalazio se na vrhuncu uspjeha, ali upozoravao je da se udaljio od svoje izvorne vizije. Osim slave došle su i prve brige oko gorkog svijeta spektakla. Morrison je bio komercijaliziran. Ono što je pobudjalo uspjeh, nije bila njegova umjetnost, senzualni rock i inteligentna poezija, nego seksipil i odjeća od kože. Počeo je ne cijeniti svoju publiku, igrao se masama i njihovim reakcijama. Tjerao je ljude da se skidaju ili pak da nagrnu

na scenu, stavljao je osobe na stup srama **kao da su glipi**. Godine 1969., za vrijeme jednog koncerta, namjerno je započeo masturbaciju. Usljedio je sudski proces.

Morrison se povukao od svijeta spektakla i slijedio je svoju ženu u Pariz, gdje se bila preselila. Uzeo je šest mjeseci umjetničke pauze.

«Morrison Hotel...»

Ipak, dok je tražio inspiraciju, rasli su mu trbuhi i brađa jer nije uspijevao pronaći prikladan medij koji bi se nalazio izvan ljudskog društva. Provodio je vrijeme u klubovima, posvećen heroinu kao da mu je žena.

Godine 1971. našli su ga mrtvog u kupaonici njegovog stana. Imao je 27 godina. Njegova žena ispričala je da su večer ranije gledali film i da su poslije isli spavati. Za vrijeme noći Jim se probudio i, osjetivši se loše, otišao u kupaonicu. Sutradan ujutro našla ga je mrtvog u kadi.

«This is the end...»

Godine 2007. vlasnik kluba «Rock And Roll Circus» priznao je da su pronašli Jima u toaletu predoziranog i da su ga potom odnijeli kući. Toalet ili kada?

«Yes the river knows...»

Sada je njegov grob u Parizu cilj hodočašća fanova iz cijelog svijeta. I danas štiju sjećanje na njega jointovima, cvijećem, svijećama i porukama.

«Touch me babe...»

Dozvoljeno vrijeme za posjete pariškom groblju Pierre Lachaise ipak je dosta ograničeno. S obzirom na dramatičan kraj ovog mladog i talentiranog glazbenika, možemo se pitati kakav je život on zaista živio. Cijelogra je života tražio kontakt s nadnaravnim, izvan granica normalnog opažanja.

«Želim vam pričati o boli i o gubitku Boga,
lutajući, lutajući u noći bez nade.

Ovdje izvan granica zemlje nema zvijezda,
ovdje smo skamenjeni.»

(Jim Morrison)

Ali bez uspjeha. Pravi život, istina i ljubav koja nema granica nalaze se u Isusu Kristu, jedinorođenom Sinu Božjem. «Čekajući na sina?»

«Zaista, zaista, kažem vam: ja sam vrata ovcama.
Svi koji dodoše prije mene, kradljivci su i
razbojnici; ali ih ovce ne poslušaše. Ja sam
vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i

izlaziti i pašu nalaziti. Kradljivac dolazi samo da ukrade, zakolje i pogubi. Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju. Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce.»
(Isus u Evandelju po Ivanu 10,7-11)

Jimi Hendrix

Vanzemaljac

Možda je činjenica što je Jimi Hendrix imao u svojoj krvni talent da protrese svijet rocka i da mu donese nove dimenzije s ljupkim zvukovima gitare proizlazila iz njegovih afričkih, meksičkih, indijanskih i irskih korijena. Uspijevao je s lakoćom pokrenuti ljude. U svojim pjesmama plivao je po morskim dubinama ili je uranao u beskonačnost univerzuma. Ipak, na kraju njegova života, njegova je rezignirana duša plutala po površnosti.

James Marshall Hendrix rođen je 1942. godine u Seattleu. Promašeni brak njegovih roditelja nije mu ponudio nikakvo uporište ni sigurnost. Jimi je često prebacivan od jednog roditelja k drugom. Veći dio svoga vremena provodio je sa svojom indijanskom bakom. Kasnije se u njegovim pjesmama reflektirao duhovni utjecaj njegove bake. Na početku je Jimi malo svirao ukulele, zatim jednu rabljenu akustičnu

gitaru i naposljetku električnu. **Gitara** je postala jedina konstanta njegove mladosti, instrument sposoban utješiti njegovu dušu, kojim je uspijevaо sanjati jedan bolji život, daleko od nesretnog obiteljskog okružja. Kad je njegova majka umrla, Jimi je imao samo 15 godina. Još više se posvetio glazbi. Nije mogao dobiti dobру diplomu ni potvrdu američke vojske i zato je odlučio započeti tešku karijeru umjetnika. Posjedovao je samo svoju gitaru i svoj talent. **Nikada nije naučio čitati note.** Tijekom nekoliko godina razvijao je svoje kvalitete u sjeni poznatih glazbenika, sve dok ga njegovi poznati i izvanredni solo komadi nisu ohrabrili da 1965. god. osnuje u New Yorku glazbenu grupu koja je bila samo njegova.

Oči Chasa Chandlера zasjale su kad je otkrio ovaj «nebrušeni dijamant» i uskoro je mladog umjetnika odveo u Englesku. Tamo je tom tamnoputom čovjeku pridodan seksualni imidž, koji se pokazao jako korisnim za brzo zadobivanje slave i uspjeha. Nova zvijezda je rođena. Vrlo brzo njegova je akrobatska glazba preletjela nebom rocka kao komet, ostavivši u sjeni ostale. U sljedećim godinama realizirane su mnoge produkcije velike zvijezde zajedno s različitim sastavima raznih glazbenih grupa. Hendrix je neprestano impresionirao publiku svojim zvukovima i svojim ludim ekshibicijama: lizao je gitaru, svirao Zubima, proizvodio je neobične zvukove, držao je gitaru uz bok na provokativan način, bacao je u zrak

i na zemlju, a na kraju ju je spalio. Čak je i njegov koncert na **Woodstock** festivalu 1969. god. postao legendaran. Dok je sviralo nacionalnu himnu, iz zvučnika su se čuli zvukovi mitraljeza i paljbe, šum helikoptera i vika, što je direktno asociralo hipije na pakao u Vijetnamu.

Za Hendrix-a to nije bila akcija političkog heroja, već način da pokrene duše ljudi, jedna međuigra koja je dijelila pažnju, smanjivši interes za jedan mnogo važniji povijesni događaj: slijetanje na Mjesec. Amerika je bila na nogama i otvorenih usta slušala njega, čovjeka koji je običnom trzalicom pisao povijest na svoj način.

Hendrix nije bio samo prvi tamnoputi glazbenik koji je primio toliko velike nagrade za svoje ekshibicije već je, u tim godinama, bio i rock zvijezda koja je najviše zarađivala. Ipak, zbog nepoštenih menadžera, novac nikada nije stizao na njegov račun. Svijet glazbe toliko ga je varao da ga je prisilio da se zaduži radi izgradnje studija za snimanje nazvanog «Electric Lady Land», učinivši ga ovisnim o raznim menadžerima. Često je «bog gitare» svirao na koncertima samo da bi otplatio dugove. Ali postojao je jedan, još veći motiv, koji je tjerao gitaristu da izlazi na pozornicu. Hendrix nije samo **prodao svoju dušu**, već ju je i žrtvovao. Čim bi se popeo na scenu obučen u šamana, osjetio bi se instrumentom inspiracije

lišen svoje volje. Koncert za koncertom primao je i slao svoju energiju sličnu električnoj, predajući je publici koja je padala u ekstazu. Kao u transu, on je sličio voodoo svećeniku koji je upravo izvodio magične obrede na oltaru dolazeći u kontakt sa svijetom duhova, preuzimajući osobno ulogu posrednika, *medija*, koji je koristio zvučnike za svoje posebne glazbene efekte. «*Voodoo Child*».

Kad je stigao do vrhunca karijere, zajedno s pretjeranom konzumacijom droga i bezbrojnim vezama s popustljivim **groupie djevojkama**, Hendrix se opasno približio rubu provalije jer više nije uspijevao podnijeti ideju da se nalazi na osobnom zalazu. Iako su ga obožavatelji zvali virtuozom i genijem, Hendrix je smatrao da su njegove sposobnosti površne i nedovoljne. Usavršio je simbiozu s gitarom do te mjere da je veće poboljšanje vještine bilo moguće samo u vezi sa spiritizmom. **Njegova duša** ostala je zaglavljena u okultizmu i Hendrix je počeo imati strašne more i mračna stanja. Postajao je sve agresivniji, izolirao se od prijatelja ili bi se prepustao depresiji. Nije više vido bio nikakav znak svjetlosti u svom životu. Zaglušio se drogama, dopustivši da indiferentno propadne u veliku mračnu prazninu. Malo prije smrti izveo je jedan, možda zadnji, poseban nastup. Godine 1970., pred kraj koncerta, Hendrix je ponovno uništil jednu gitaru. Publika je entuzijastično klicala. Zatim, nenadano, svi su ostali

zatečeni: Jimi je pao na koljena i njegov očajni glas odzvanjao je u tišini: «*Ako poznaješ pravi mir, želio bih te sresti iza zavjesa.*» Očito, nitko nije odgovorio ovom poviku za pomoć.

Nekoliko dana nakon toga, u jednom hotelu u Notting Hillu progutao je tablete za spavanje njegove djevojke koje su ostale u kutiji. Sljedećeg jutra ugušio se od svoje bljuvotine. Možda je zaista htio samo spavati, a možda i ne: «*Ne znam hoću li živjeti sutra, ali jednu stvar sigurno znam: da danas ne živim.*»

Jimi Hendrix bio je nevjerljiv manjak, spreman prostitutirati se samo zato da bi osjetio koju intenzivnu senzaciju koja bi popunila njegovu razarajuću unutrašnju prazninu. Bez obzira na svoj preterani stil života i na svoja «putovanja», nije uspio dati duboki smisao svom životu. Raj kojeg je isprazio ostavio je praznim i njegovo srce. Taj osjećaj gubitka prožima i pjesmu «*Purple Haze*»:

*Magla leti u mom mozgu,
stvari više ne izgledaju iste.
Ponašam se čudno, ali ne znam zašto.
Oprosti mi što ljubim nebo.*

*Magla leti oko mene,
ne znam dižem li se ili se spuštam.
Jesam li zadovoljan ili mi je loše?*

*Što god bilo, ta me je djevojka zaludila.
Pomogni mi, pomogni mi, oh, ne, ne.*

*Magla leti u mojim očima,
ne znam je li dan ili noć.
Otpuhala mi je svijetlo razuma...
Je li već sutra ili je kraj vremena?*

*O-oh. Pomogni mi. Ah, da. Magla leti.
Oh, ne, ne. Oh, pomogni mi.
Reci mi, malena, reci mi to!
Ne mogu ići naprijed ni nazad na ovaj način.
Činiš mi da ludim.
Magla leti.
Ne, previše je bolno, malena.
Magla leti.*

Ispunjeno, smisao života i mir ne nalaze se u duhovnim putovanjima, u potrazi za «božanskom iskrom», već u osobi Boga. Ono što te može spasiti nije nešto, već Netko, Netko s kim možeš razgovarati. Prihvati njegov dar i primi život kojeg tražiš. Onaj tko vjeruje u njega ne nestaje, već bude spašen. On je to obećao. Isus Krist može spasiti!

«I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti.»
(Djela apostolska 4,12)

**«Htio sam živjeti, a
zapravo umirao sam
dan za danom.»**

Bernd

Još uvijek živ!

Ivo je priča o Berndu Maieru, priča o čovjeku koji je proveo veći dio svoga života pokušavajući samoubojstvo. Zašto? Svake godine ubije se otprilike 1500 mlađih u dobi od 15 do 25 godina. To je drugi uzrok smrti među osobama te dobi. Postoji više od 20 000 onih koji se pokušavaju ubiti. I ja sam to pokušao više puta. Život me učinio tvrdim. Iako sam bio «gubitnik» već od rođenja, tj. onaj kojeg društvo smatra gubitnikom, bez obzira na sve, želio sam živjeti potpuno ostvarenim životom. A ipak sam prečesto išao od jednog promašaja do drugog. Pomiclio sam da je smrt jedini izlaz. S 40 godina morao sam priznati da je moj život bio jedna totalna katastrofa. Čak mi se činilo da sam već bio jednom nogom u grobu. Proveo sam više od sedam godina u psihijatrijskoj bolnici. Različite terapije detoksikacije od droge i oporavak u izoliranim odjelima raznih klinika bile su moj način života.

Zbog jednog težeg razbojstva, bezbrojnih krađa i drugih kriminalnih radnji koje sam počinio da bih

nabavio drogu, proveo sam ukupno 8 godina i 4 mjeseca u raznim zatvorima. To je strašna bilanca mog života. To je bilo gore od promašaja, a ipak sam htio život, slobodu i ljubav. Ta čežnja gurnula me u svijet droge. Bio sam ovisnik svakom stanicom svoga tijela. **Htio sam živjeti, a zapravo umirao sam dan za danom. Moja je tragedija trajala više od 20 godina.** Više od 50 puta pokušao sam pobjeći iz škripca tih otrova koji su me činili ovisnim, a ipak svaki puta bio sam nadvladan. Nijedan zatvor, nijedna klinika – nitko i ništa nije me moglo osloboediti iz te smrtonosne zamke.

Možda samo smrt. Zadnji pokušaj samoubojstva. Nakon što sam u kratkom vremenu spiskao veliko nasljedstvo svoje djevojke (oko 100 000 eura), *«Get it while you can»*, kako je pjevala Janis Joplin (Uzmi to dok možeš), pun kodeina i tableta približio sam se ogradi balkona na osmom katu. Htio sam skončati svoj život – htio sam umrijeti. *«This is the end, my only friend – the end»* Jim Morrison (Ovo je kraj, moj jedini prijatelju – kraj). Toliko me mojih prijatelja već napustilo na mom putu *«Highway to hell»* (AC/DC) (Autoput prema paklu). Sad je bio red na mene. Samo nekoliko sekundi bilo je potrebno i

«Moj je otac zlostavljao moju mladu sestru...»

moje bi se tijelo, istrošeno od droge, razmrskalo na asfaltu. Samo tada ova bi strašna borba završila. Ali umjesto da se bacim ususret smrti, pao sam unazad na balkon, još uvijek živ.

Došao sam na svijet 29. studenog 1950. god. Toliko sam se mučio već od prvog trenutka života da su me odmah stavili u inkubator i čak pozvali svećenika. Smrt mi je bila za petama od samog početaka. U sljedećim godinama moja je majka rodila tri kćeri. Dvije moje sestre umrle su već u prvim mjesecima života.

U obitelji je vladala užasna atmosfera, brutalna i puna nasilja. Te su okrutnosti dolazile od moga oca, koji je bio alkoholičar. Moje sestre, moja majka i ja strašno smo patili zbog sadističkih napada pijanog oca. Ponekad je znao nestati danima. **Kada sam imao pet godina, zatvorili su ga na duže vremena u zatvor.** Ponovno se moglo disati. Zbog različitih razloga, moja je majka imala veze s različitim muškarcima. Morali smo životariti. Ja sam sve shvaćao jer je stan gdje smo živjeli bio mali. Ta me situacija učinila još ranjivijim. Škola mi je bila prilično teška. Bio sam stidljiv, povučen i pun straha. Ništa iznenađujuće, jer je moje djetinjstvo bila prava noćna mora. Moja

je majka jako patila i nije mi mogla dati sigurnost koju sam trebao. U dobi od sedam godina povjerili su me jednoj obitelji koja je živjela u nekoj tvornici, jer se brak mojih roditelja već bio raspao. Trebalo mi je malo vremena, ali na kraju sam se uspio priлагoditi. Već sam postigao određenu ravnotežu kad je moja majka došla da me uzme natrag. U žurbi je spakirala moje stvari i u hladnoći noći uputili smo se prema obližnjoj krčmi. Srećom, moja majka nije bila zajedno s mojim ocem. Baka se brinula o meni. Moja je majka odabrala živjeti s jednim baletanom i zarađivala je za život baveći se striptizom i radeći kao konobarica. Moji novi drugovi u školi vrijeđali su me. Kao da to nije bilo dovoljno, u toku noći imao sam velike grčeve i vikao sam.

Godine 1963. moji su se roditelji pomirili. Koji lijepi sklad, kao da ništa nije bilo! Ipak, ja sam još uvijek osjećao strašan strah pred svojim ocem. U stanu u kojem smo živjeli u početku je bilo mirno. Uskoro je ipak situacija postala gora nego prije. **Moj je otac zlostavljao moju mladu sestru s kojom sam bio jako povezan.** Taj je događaj bio zaista strašan i nisam ga mogao prevladati. Noćima sam lutao gradom, potpuno smušen, razmišljajući kako da ubijem svog sta-

«Pronašli smo raj.»

rog. Bio sam pun bijesa i ljutnje. Nekoliko sam se puta čak i molio: **«Bože, daj da umrem!» ili: «Bože, daj da moj otac umre.»**

U tom razdoblju počeo sam slušati «Rolling Stones». Upisao sam profesionalni tečaj s namjerom da postanem tehničar telekomunikacija i doživio svoja prva iskustva s djevojkama. Kao što se to često događa u situacijama poput moje, veze su se raspadale jedna za drugom i svaki put bih se osjećao slomljeno.

Glazba «Stonesa» i radikalni slogani generacije 1968. uživali su moju punu podršku. Od rana i razočaranja koje sam bio iskusio, rađale su se pobuna i nasilje. Bio mi je potreban novi izgled. Pustio sam da mi naraste kosa i obojio sam je u najtamniju crnu boju. Nosio sam crvene hlače i žute košulje. Osjećao sam se boljim od svih lažljivaca i malograđana koji su bili oko mene. Htio sam izgledati upadljivo i pustio sam da me ponese val hipija. Ah, potpuna sloboda... Odjednom je sve izgledalo puno lakše. Otišao sam od kuće i živio od malih krađa ili bi me uzdržavala trenutna djevojka. S dugom kosom i otvoren za sva iskustva, živio sam u Schwabingu i u Engleskom parku u gradu. Ova mjesta sastajanja hipija postala

su moj novi dom. *«We are going to San Francisco with some flowers in your hair»* (Idemo u San Fran- cisko s cvijećem u kosi; Scott Mackenzie). Bili smo hipiji i sve smo dijelili s drugima. **Pronašli smo raj. Pjevali smo pjesme o ljubavi, radosti i sreći. «Make love not war» (Vodite ljubav, a ne rat) postao je naš moto. Grlili smo se i smijali.** Zaboravio sam na svoje frustracije i patnje koje sam pretrpio u obitelji. Počele su kružiti droge, *«neškodljiva»* roba i tablete koje će nam otvoriti put prema jednoj novoj dimenziji.

Prodajući male količine hašiša i LSD-a ušao sam u svijet trgovanja drogom. Na taj sam način uspijevao financirati svoju osobnu potrošnju. Radio sam i kao DJ u poznatom lokalnu PN. Naše najdraže grupe bile su Led Zeppelin, Rolling Stones, Deep Purple i Pink Floyd. Zatim sam se jednog dana, neočekivano, našao bez ikakve robe. U cijeloj diskoteci nitko je nije imao. Burschi, Austrijanac, mogao mi je malo nabaviti. U četiri ujutro otišli smo u jedan obližnji lokal i zatvorili smo se u toalet. Potpuno šokiran, gledao sam ga kako špricom za jednokratnu upotrebu usisava malo vode iz vodokotlića i dodaje je u čašu s tabletama. Zatim je protresao čašu dok se tablete nisu rastopile. Nastalu smjesu filtrirao je kroz gazu i pri-

premio dvije šprice. Cijeli prizor izgledao mi je po-put magičnog rituala. Burschi mi je tu stvar ubrizgao u ruku. Bio sam u trenutku nokautiran. Tek nakon nekog vremena došao sam k sebi. Vani, na ulici, cvo-
kotao sam zubima i imao visoku temperaturu. Moja prva šprica riskirala je da bude i posljednja. Ali svijet otrova je takav. Postao sam ovisnik o drogama, u očajničkoj potrazi za novim emocijama, ispunjenjem i ošamućenostima. U modi su bile sintetske droge: LSD25, meskalin, valium. Svaki dan, svaki tjedan, svaki mjesec. Brzo sam postao profesionalac na polju droga. Bio je listopad 1969. Plesao sam s Elfie i s Evom u «Shortstopu». Bili smo potpuno nabrijani i slušali smo Jamesa Browna: «*Stay on the scene like a sex machine.*» (Ostani na sceni kao seks mašina).

Došao je Peter, čovjek plave kose, i htio je kupiti nekoliko kilograma marihuane. Posumnjao sam da je to možda zamka, ali ipak sam se upustio u posao. Peter je doista radio za policiju i tako nas je uhvatio. Uhitili su nas i odveli u postaju. Zaključali su nas u ćeliji za izolaciju. U ćeliji sam pušio hašš koji sam sakrio na sebi. Usred noći su me ispitivali i ja sam izmislio neke besmislice. Kratko potom su me zatvorili. Bilo je jasno da će me od tada stalno

kontrolirati. Započela je igra mačke i miša s namje-rom hvatanja veće ribe. Nakon četiri tjedna ponovo sam uhićen. Prvi put sam se nalazio u preventivnom pritvoru. Iskusio sam osjećaj frustracije i depresije. Zakleo sam se da ću se promijeniti. Htio sam postati poštena osoba. Prije suđenja majka mi je donijela čistu odjeću. Skratio sam kosu. Sudac je ostao pozitivno iznenaden. Međutim, ipak sam završio u zatvoru za maloljetnike. Tako je započela moja odiseja kroz bezbrojne zatvore, domaće i inozemne, kao i kroz razne psihijatrijske bolnice. **U ćeliji bih sanjao svoje heroje: Janis Joplin, Jima Morrison, Stonese i Jimija Hendrixa.**

Kako sam zapravo odrastao na ulici, i u zatvoru sam znao izvući prednosti. Zbog mog dobrog ponašanja na radu, dobio sam prijevremeni izlazak iz zatvora. Odmah sam se vratio u München i počeo posjećivati staru okolinu. Naišao sam na toplu dobrodošlicu. Ali nije bilo Cika. On se nikad nije vratio s jednog putovanja u Indiju. I Jimmy je bio moj prijatelj. Na dugoj listi osoba koje su umrle od droge u Münchenu, on je bio jedan od prvih. Dok smo sjedili za šankom u «Europi», pušili smo travu. «*Don't forget the joint, my friend!*» (Ne zaboravi joint, moj prijatelju) svira-

«Mi, djeca cvijeća, postali smo zombiji i čudovišta.»

lo je s džuboksa. Bio sam toliko *nabrijan* da u prvom trenutku nisam shvatio da su se svi moji prijatelji promijenili. Tek u «PN»-u sam video da stalno idu u toalet. Svi su već bili na igli. I ja sam ih htio imitirati i tako sam, u tren oka, zaboravio sve ono što sam si obećao kad sam izišao iz zatvora.

Ponekad bih otisao do svoje majke i prespavao u njenoj kući. Bilo je proljeće 1971. Jednog sam se jutra probudio s osjećajem da sam bolestan. Osjećao sam se stvarno loše. Majka mi je pripremila kamilicu misleći da se radi o prehladi. Ali moji prijatelji Gunter i Burkard potanko su mi objasnili da sam imao «majmuna», tj. pravu apstinencijsku krizu. **Mi, djeca cvijeća, postali smo zombiji i čudovišta.** Strah od «majmuna» razbijao je svaki ostatak etike i morala. Sâm protiv svih, svaka individua protiv svog bližnjeg – to je bio zakon ulice.

I to još nisu bile godine kad su u promet ušle međunarodne droge, nisu bile godine heroina. Ipak, broj ovisnika o drogi stalno se povećavao, a tržište teških droga se ubrzano širilo. **Postojali su problemi s nabavom.** Andy, klasični «gurač» i obijač po profesiji, ispričao mi je da u ljekarnama uvijek ima dovoljno

droge. Naciljali smo jednu ljekarnu u jednom mjestu. Andy nam je objasnio što ćemo učiniti: Mattia će imati motku, ja ću razbiti staklo prednjim dijelom automobila, dok će Andy napraviti veliku buku pokretanjem motora baš ispred radnje. Bio sam jako nervozan. Andy se približio lagano vozeći, a zatim je motor zatutnjaо. Nastala je zaglušujuća buka i ja sam udario staklo svom snagom. Tresao sam se. Andy je dotrčao i ušao u ljekarnu. U ormariću s opijatima bilo je svega što nam je trebalo.

Tako sam postao profesionalni provalnik. Barem tri ili četiri puta tjedno «češljao» sam jug Njemačke, tražeći ljekarnu koju ću opljačkati. Ponekad bih opskrbljivao cijeli München drogom. Sigi, moja djevojka, bavila se prodajom. Kad su je uhitili, nije me odala, iako je bila u apstinencijskoj krizi. Od tog trenutka stalno smo bili u bijegu, bježći od jednog hotela do drugog, od jednog pansiona do drugog. Na kraju snaga i oslabljeni, nismo nigdje ostajali više od dva dana. Osim toga, patili smo od paranoičnih halucinacija. **Bojao sam se da su iza svakog stabla sakrivene osobe naoružane do zuba i spremne ubiti me.** U hotelu sam gurao ormare ispred vrata. Bio sam naoružan nožem i pištoljem. U veljači 1972., Gabi,

«Optužili su me za 96 provala...»

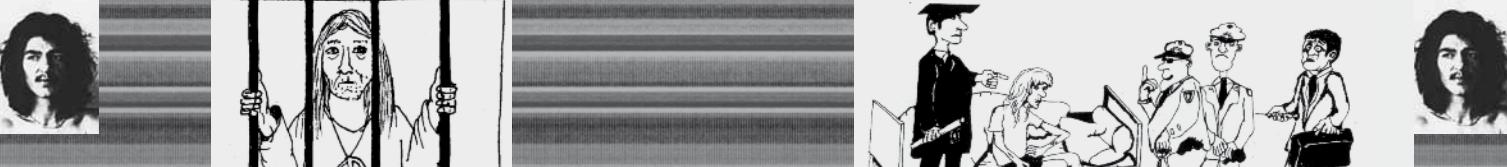
moja stara prijateljica, pozvala me da provalimo u ljekarne koje su smještene na «pogodnim» punktovima. I Gabi je mrtva. Godinama je bila prikovana za kolica dok nije, potpuno istrošena od droga, umrla od ciroze jetre. Za vrijeme jedne provale uhitali su jednog našeg prijatelja. On nas je izdao. U sedam ujutro upala je policija. Prije nego što smo uspjeli baciti drogu u zahod, agenti su već bili u sobi. U zatvoru me je uhvatila paklena apstinencijska kriza. Vikao sam: «U pomoć! U Pomoć! Umirem!» Povraćao sam i nisam uspijevao kontrolirati stolicu. Oblijevao me hladan znoj i moje se tijelo nekontrolirano treslo. Unutar mene glas je vikao: «Završi! Završi konačno!» Htio sam razbiti lampu i razrezati si vene krhotinama. Ali nisam imao snage. Bio sam uronjen u moje bljuvotine, urina i izmeta. John Lennon pjeva u svojoj pjesmi *«Cold Turkey»*: «36 hours he was rolling in pain» (36 sati on se previjao od bola). Kod mene je trajalo dulje od 36 sati.

Liječnik me smjestio u poseban odjel za kriminalce s mentalnim poremećajima. Tamo su mi davali Haldol i Druxal. Dobio sam izuzetno opasne grčeve. U zadnji čas spasio me medicinski tehničar koji mi je dao protuotrov. U ćeliji s madracem na podu i plastič-

nim spremnikom u uglu pokušavao sam doći k sebi. Nakon nekog vremena, skoro potpuno oporavljen, vraćen sam u zatvor. **Optužili su me za 96 provala i lokalna štampa učinila nas je poznatima.** Tih godina presude sudova bile su pod utjecajem politike protivljenja autoritativnom odgoju. Ispričao sam sucima priču o djetu traumatiziranom okolinom u kojoj je raslo, o žrtvi društva i loših roditelja. Presuda je bila blaga.

Zbog dobrog ponašanja premjestili su me u odjel psihiatrije u poluizolaciji. zajedno s drugim okorjelim ovisnicima još sam jednom uspio nabaviti drogu. Ali nisam imao špricu. Pokušao sam si ubrizgati drogu kemijskom olovkom koju sam pretvorio u špricu, ali to je rezultiralo pravim jezerom krvi jer sam si podešao venu. Odmah su me premjestili u izolaciju, gdje su mi vezali ruke i noge i čak su me immobilizirali remenom preko prsa.

Ostali pacijenti bile su osobe uništene od droge, psihički teško bolesne. Uz pomoć alata koje sam krišom nabavio uspio sam pobjeći iz ovog odjela. Autostopirao sam da bih se vratio ka Gabi, putujući zajedno s četom oznojenih pijanaca. Vjerovao sam da sam

svima pokazao kako sam lukaviji od svih ostalih. Imali smo najbolju robu, najtvrdju glazbu i žene na raspolaganju. *Sex, drugs & rock'n'roll* (seks, droge i rock and roll), ali zapravo smo potpisali smrtnu presudu.

Na radiju sam čuo poziv policije koja me je tražila. Sada sam morao biti još pažljiviji.

Moja sloboda trajala je samo četiri tjedna. Ponovo su me uhitili i odveli u jednu kliniku za detoksikaciju od droge. Ponovno su me vezali. Ovaj put su dali su mi posebnu terapiju: dobio sam posebnu mješavinu psihofarmatika koja me učinila neborbenim cijela 24 sata. Ovaj tretman je neizmjerno povećao moj prijezir prema ljudskom rodu.

Stonesi su pjevali *«pain in my heart»* (bol u mom srcu). Krajem listopada 1973. vratio sam se na slobodu. Čuo sam da je u međuvremenu moja djevojka imala vezu s drugim u jednoj klinici u Algoviji. Joachim je bio dobar vozač. Potpuno nabrijani, otišli smo tamо. Izvukao sam pištolj i upali smo u kliniku, naredivši svima da nam se približe. Obraćao sam im se arogantnim rečenicama. Tako smo «oslobodili»

moju djevojku i poveli je sa sobom. Prije nego što smo se vratili u München, provalili smo u jednu lječarnu u blizini.

Ovaj put uhitili su me zbog otmice i držanja talaca. Završio sam u zatvoru i poslije su me premjestili u čuvenu «tvrdjavu» Haar, građevinu rezerviranu upravo za kriminalce koju su mentalno bolesni. Rainer, jedan ovisnik, pomogao mi je da pobegnem iz «tvrdjave». Bio je karneval 1974. i svi su slavili. Iskoristio sam priliku. Otvorio sam prozor i spustio se vanjskom fasadom koristeći se vezanim plahtama. Rainer je dobro poznavao okolno područje i poveo nas je u obližnje selo. Na horizontu smo ugledali trepereća svjetla patrole koja nas je tražila. Annes nas je došla pokupiti sutradan ujutro, a novinski naslovi koji su izvještavali o događaju bili su ukrašeni našim fotografijama: «Mladi osuđenici u karnevalskim kostimima otvorili prolaz u slobodu!» Razvila se velika javna diskusija o sigurnosti zatvora. Zatim nas je Joachim izdao. Nakon toga, u «tvrdjavi» Haar izgradili su zid visok osam metara na koji su postavili bodljikavu žicu iz NATO-a. U veljači 1978. jedan službenik pomogao mi je da se podvrgnem terapiji u specijaliziranoj klinici za tretman ovisnosti.

«...nov život u Kanadi u stilu Bonnie i Clydea».

Očigledno terapija nije imala nikakvog rezultata. Bio sam toliko drzak da sam bezobrazno lagao direktoru klinike, tvrdeći da mi je upravo u njoj bila ponuđena droga. Tako sam isposlovaoo prekid terapije. Ostalo mi je samo nekoliko dana da napustim Njemačku jer je uskoro ministarstvo trebalo izdati nalog za moje uhićenje. Putujući preko Francuske, Španjolske i Portugala, Danielle, moja dugogodišnja devojka, i ja **planirali smo započeti nov život u Kanadi u stilu Bonnie i Clydea**. Noćnim direktnim ekspresnim vla-kom stigli smo u Pariz. Tamo smo živjeli kao paše. Uskoro su nam se pridružili Artur i Gerti, još jedan par drogeraša, i donijeli sa sobom velike količine he-roina.

Ali uskoro su nestali i novac i droga. Zadnjim sitni-šem kupili smo stari auto i uputili se prema španjol-skoj granici. Tamo sam prvi put u životu provalio u privatni stan. Prodali smo ukradenu robu nepozna-tim Marokancima. Jedan bivši vojnik Legije stranaca osigurao nam je sobu u hotelu. Unatoč tome što smo bili bez novaca, nismo se odricali ukusnih francu-skih jela niti najboljih vina. Dok smo išli opljačkatи jednu ljekarnu, uzrokovali smo sudar našim autom. Ipak, Artur I Danielle nisu htjeli odustati od pljačke

ljekarne. Uhvatili su ih, a ja sam napustio hotel i u društvu dvoje lopova uputio se u Španjolsku. Tamo sam životario provaljujući u ljekarne i kradući po stanovima.

Za vrijeme jedne od naših pljački po predgrađima Seville, uhvatila nas je policija. Ispitivali su me sati-ma. Ako bih šutio, udarali bi me štapom po gležnjevima. Zbog toga su mi morali odrezati cipele. Prošli su tjedni u gradskom zatvoru dok mi nisu zaci-jelile rane koje su mi zadali. Korumpirani službenici do-nosili su u zatvor mnogo hašića. Nakon sudskeg pro-cesa proglašili su nas nepoželjnim strancima i poslali nas natrag u Francusku.

Htio sam sačekati Danielle u Perpignanu jer sam čuo da je ponovo slobodna. Lutajući gradom sreо sam nekog «Portugalca» koji mi je ispričao da je neki starac svakoga dana donosio velik novac u banku u kutiji za violinu. Oteli smo tog čovjeka, a «Portugalac» ga je udario po leđima i brutalno prizemljio. Još uvjek mi je teško zaboraviti tu užasnu scenu i tog čovjeka, onako ranjenog i krvavog. Zgrabio sam kutiju od violine, ali unutra nije bilo novaca, već samo glazbene partiture. Ostao sam

sakriven dosta vremena dok Danielle nije stigla u Perpignan.

Odlučili smo otići u Amsterdam, raj za ovisnike. Nije bilo moguće provaljivati u ljekarne, ali životario sam pljačkajući po kućama, kradući automobile, falsificirajući čekove i prodajući lažnu drogu. Danielle je završila na ulici.

Nakon kratkog vremena imao sam i nizozemsku policiju za petama. Izručili su me Njemačkoj i uskoro sam ponovo bio u «tvrdavi» Haar. Izgledalo je da nema kraja ovom paklenom krugu bježanja, uhićenja, zatvora i psihijatrijskih klinika. Nedostajali su mi brojni prijatelji, mrtvi zbog samoubojstva ili zbog predoziranja. Osjećao sam se kao usamljeni vuk, herojski borac – potpuno sam. A zapravo sam bio emotivno potpuno uništena osoba.

Kada su me otpustili brzo sam se vratio svojoj ovisnosti o drogi. Dvije djevojke su se prostituirale za mene opskrbljujući me heroinom i novcem. Kad sam osjetio da me pravobranitelj kontrolira, odselio sam u London s lažnom putovnicom. Najprije sam pokušavao pronaći posao kao barman, ali sam pono-

vo postao diler i kriminalac. Čak sam opskrbljivao drogom jednu četvrt u sjevernom Londonu. Nisam uvijek bio sklon plaćanju svom dobavljaču od kojeg sam kupovao drogu. Preselio sam se u Brighton, odakle sam se vratio u Amsterdam.

Za vrijeme jedne pljačke u nekom gradiću blizu Amsterdama ponovo su me uhitili. Čim su otkrili da ni sam Englez, ponovo su me prebacili u Haar. U toj su me klinici jako mrzili, tako da su potaknuli protiv mene jednog agresivnog čovjeka s teškim mentalnim poremećajima. On me tukao i gazio po licu teškim kožnim čizmama. Patio sam u strašnim bolovima. Polomio mi je lice, tako da sam sada imao konkretne optužbe protiv odgovornih iz klinike. To je uzrokovalo određeno olakšanje u zatvoru.

U ožujku 1982. otpustili su me iz zatvora. Htio sam pronaći neki normalan posao kao ličilac, ali baš je u tom periodu umrla moja majka sa samo 47 godina. **Bol koju sam osjećao zbog njene smrti vratila me u ovisnost.** Igrao sam ukletu igru sačinjenu od ovisnosti o drogi, zatvora, slobode i kriminala, a ta igra postajala je sve brža. Tek nakratko uživao sam u trenučima normalnog života. **Kao hijena tumarao bih gra-**

«Atmosfera i mir koji su vladali među ovim ljudima učinili su me nesigurnim.»

dom. Počeo sam činiti sitne krađe po trgovinama i ulaziti u kantine tražeći da nešto popijem i pojedem. Pao sam jako, jako nisko. Zatvor i razne terapije su osvježavajuće kure za drogeraše.

Nakon što sam prekinuo jednu bezuspješnu terapiju u Tübingenu, Hansi mi je dao jedan savjet. Napisao mi je broj telefona od Franza Hubera. Franz i priatelji s kojima je dijelio stan pozvali su me na večeru. **Atmosfera i mir koji su vladali među ovim ljudima učinili su me nesigurnim. Svi, a posebno Franz, bili su dobro raspoloženi. Nakon 20 godina koje je proveo u svijetu droge, Franz se više uopće nije drogirao. Iako sam samo kratko ostao u njegovoj kući, nisam zaboravio taj susret. Franz je tražio da ostane u kontaktu sa mnom.**

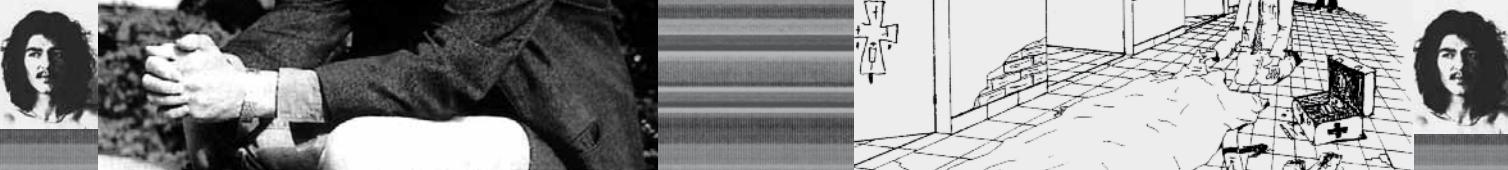
Za vrijeme jedne od mojih provala, dočepao sam se pištolja. Slavili smo ovaj događaj alkoholom i kokainom. Bio sam potpuno *nabrijan* i postao sam jako agresivan. Pic, jedna priateljica, pokušala me smiriti. Odmah sam izvukao pištolj i uperio joj ga u čelo prijeteći joj. Kako Pic, unatoč mojim zastrašivanjima, nije šutjela, pritisnuo sam okidač. Kao čudom metak je pogodio samo servis za čaj i napra-

vio veliku rupu u zidu. **Za dlaku nisam ubio svoju priateljicu.**

Vratio sam se k Franzu i njegovim priateljima, nakon što sam proveo cijele tjedne u bijegu, sakrivajući se zbog straha od policije i kriminalaca. **U Franzovoj kuću sam barem mogao spavati i odmoriti se.** Osim toga, Franz je molio sa mnom.

Uskoro se, međutim, ispred mene ponovo ocrtala sloboda zatvora.

Ovaj put jako sam se zainteresirao za religiju i tražio sam smisao života, ali bez velikih rezultata. Godine 1988. ponovo sam izišao na slobodu. Nakon nekog vremena nadvio se nad nas val smrti. Schlapper je bio diler. Dobavljaо nam je robu iz Bremena. Jednog dana, dok su se vraćali, vozač, koji je bio pod utjecajem droge, izgubio je kontrolu nad autom i poginuo je. Moj priatelj Schlapper umro je kratko nakon toga. Jedan drugi priatelj, Specki, umro je pored mene zbog predoziranja. Osjećao sam se odgovornim za njegovu smrt. Morao sam izići iz tog paklenog kruga.

Skupio sam ono malo snage što mi je ostalo i započeo svoju pedesetu terapiju detoksikacije u bolnici u Boblingenu. Tumarao sam hodnicima ustanove kao utvara, u strašnim bolovima i željan droge. Oko tri sata ujutro našao sam se ispred vrata bolničke kapele. Bio sam potpuno fasciniran atmosferom u dvorani. Zaustavio sam se ispred jednog ogromnog križa osvijetljenog upaljenim svijećama. **Bez da sam to želio, pao sam na koljena i počeo plakati. Plakao sam, plakao i plakao.** Vikao sam Bogu, koji mi je već više puta pokazao svoju snagu: «**Molim te, pomogni mi, jer si ti moja zadnja nada!**» Ova je molitva bila uslišana. Osjećao sam još uvijek puno боли unutar sebe, ali bio sam svjestan toga da je moj život mogao biti puno drugačiji. Ne znam kako, ali ponovno sam osjetio nadu. Ali ipak sam pokušao samoubojstvo, kako sam objasnio na početku.

Bog je Bog koji čini čuda. Na ulici sam susreo mlađe koji su ljudima govorili o Bogu. Približio sam se i slušao razgovore pazeći da ne budem primijećen. Međutim, vidjeli su me i pozvali na konferenciju. Riječi koje sam tamo čuo ošinule su me kao grom. Sjedio sam u zadnjem redu i, iako nisam imao nikakvog pojma o Božjim stvarima, riječi čovjeka bije-

le kose duboko su me dotaknule. Tri puta išao sam slušati ga.

Međutim, jedne večeri trebao sam nabaviti drogu iz Stuttgarta za Gorbi. Na povratku sam prošao pored mjesta gdje se održavala ta konferencija. Čuo sam glas propovjednika i zaustavio se. **Heroin kojeg sam držao u ruci gorio je kao vatra. Suze su mi se slijevale niz lice.** Sljedeće večeri vratio sam se i čuo riječi koje su za mene bile neshvatljive: **Isus oprašta dug. Isus želi obnoviti tvoj život.**

U svom sam životu prečesto bio osuđivan, ali sada je svemogući Bog proglašio potpuni oprost. Nevjerljivo! Razgovarao sam s jednim mladim vjernikom koji se molio sa mnom. Stavio sam u Božje ruke svu svoju krivicu i težinu svog života i mogu potvrditi da ovo iskustvo nije usporedivo ni s čim što se u mom životu do tada dogodilo. Nijedna droga mi nije pribavila toliko veselja kao razgovor s Isusom Kristom. U 41. godini imao sam iza sebe desetljeća beskorisnog života provedenog u drogi i kriminalu. Mnoge osobe su me povrijedile, ali puno je više onih koje sam ja oštetio, prevario i pokrao. **Najviše štete sam ipak, prouzročio sam sebi. Dana 31. kolovoza 1991. konač-**

no sam se predao u ruke svog nebeskog Oca. Došao sam kući. Bio sam toliko sretan da sam počeo plesati nasred ulice dok sam se vraćao u svoj stan.

Slijedila je zatim duga terapija u jednom kršćanskom centru koja je uspješno završena u ljeto 1992. Danas, nakon dugog perioda profesionalnog usavršavanja, radim kao savjetnik volonter među ovisnicima o drogi. Mogu potvrditi da sam bio izgubljen čovjek, rob droge i kriminala veći dio svog života. Nisu me mogle osloboditi ni institucije, ni psihologija, ni psihi-jatrijska liječenja. **Bez Boga ništa nije funkcionalo!**

Dragi čitatelju, nije bitno jesи li domaćica, bankar, zidar, školarac, student, igrač igara na sreću, prostitutka ili pak drogeraš kao ja. Bog može i tebi pomoći. Bog te može spasiti. Isus poziva i tebe: «*Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.*» (Matej 11,28)

The Beatles: John Lennon

All You Need Is Love

«Kršćanstvo će se povući. Nestat će. Ja imam pravo. Pokazat će se da imam pravo. Mi Beatlesi sada smo popularniji od Isusa.» John Lennon (*The Evening Standard*, ožujak 1966.)

«Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.» Isus (Matej 24,35, oko 30. godine)

Prije više od dvadeset i sedam godina iznenada je umro John Lennon. Vijest je uzbudila brojne obožavatelje, proširila se u svjetsku bol, uzrokujući posvuda šok, ljutnju i tugu.

John Winston Lennon rođen je 9. listopada 1940. za vrijeme teškog njemačkog bombardiranja Liverpoola. Godine 1955. osnovao je svoju prvu grupu: «The Quarry Men». Njen uspjeh bio je osrednji. Zatim je Lennon angažirao nove članove koji su se pridružili grupi, a od 1960. svirao je u raznom klubovima na Reeperbahnu u Hamburgu. Imidž grupe sastojao se od kožne odjeće po uzoru na Elvisa, što je bilo

u skladu s duhom vremena rock'n'rolla. Angažmani nisu donosili značajnu zaradu. Često su svirali samo za koru kruha i mogućnost da prespavaju, a ponekad bi svirali čitavu noć. Održavali su budnost koristeći Preludine i Captagnon – lažne bogove koji su obećavali slobodu.

U prvo vrijeme u Hamburgu, fotografkinja grupe Astrid Kircherr bila je najbolja prijateljica Beatlesima. Ona je ta koja je kreirala njihovu famoznu «gljivastu» frizuru. Kirchner je bila zajedno s basistom grupe, Stuartom Sutclifffom. On, peti Beatles, umro je 1962. od tumora na mozgu. Grupa su sada činili Paul McCartney, Ringo Starr, George Harrison i Lennon.

Iste godine menadžer Brian Epstein nanjušio je priliku sklopivši s kućom EMI ugovor za pjesmu «Love me do», što je prva njihova službena pjesma. Kritičar popa Alan Pollack, koji je glazbeno analizirao svih 187 pjesama Beatlesa, napisao je o Lennonovoj pjesmi s usnom harmonikom: «*Melodija i tekst bili su toliko jednostavnji da jednostavniji nisu mogli biti.*» Ali ispod površine skrivala se originalnost i privlačnost. Monotona glazbena scena 1960.-ih godina u Engleskoj bila je tada pod dominacijom američkih rock'n'roll bendova i čeznula je za vlastitim idolima. Nakon popa Cliffa Richarda, Beatlesi su bili uzbudjuće novi.

Yesterday, Help, Yellow Submarine, Eleanor Rigby, Let It Be, Penny Lane, Strawberry Fields Forever, Hello Goodbye, I am the Walrus, Lady Madonna, Hey Ebreo, Come Together – Lennon/McCartney postali su najveći duet skladatelja pjesama svih vremena. John je bio mozak famozne četvorke. Svi su bili na nogama. Godine 1962. oženio se Cynthijom

Powell, a godinu dana kasnije rodio mu se sin Julian. Ali svi visoki letovi imaju svoj kraj. Godine 1968. se razveo, da bi se odmah potom oženio Yoko Ono. Nakon toga, mnogi obožavatelji optuživali su Japanku za razdvajanje Beatlesa koje je uslijedilo u travnju 1979. Ipak, unutrašnja raspadanje grupe trajalo je već neko vrijeme. Različiti glazbeni razvoji četvorice glazbenika, ali ponajviše njihove neprestane svađe, imale su veću težinu od obožavanja milijuna obožavatelja. Njihovo razočaranje bilo je enormno. Beatlemanija je završila. Više od toga teško da je bilo moguće. Beatlesi su s 1,3 milijarde prodanih ploča najslavnija grupa 20. stoljeća.

Pjevač je pokušao prevladati i elaborirati raspad grupe uz pomoć terapije kod upitnog kalifornijskog psihologa Arthurja Janova. Terapija je barem djelomično pomogla Lennonu protiv ovisnosti o heroinu koja je postupno postajala sve jača.

Seanse su morale biti bolne za Lennona. U toku terapije priznao je: «*Pobunio sam se protiv svojih osjećaja. Kada sam ih poslije osjetio, briznuo sam u plač.*» Nakon toga Lennon je napisao neke od svojih pjesama s najboljim sadržajem. Jedna od njih je «Mother». To je pjesma o njegovoj majci, koja ga je donijela na svijet, ali koju on nikada nije mogao imati jer je ubrzo nakon rođenja bio predan na brigu svojoj tetki Zii. Niti otac se nikada nije brinuo o nje-

mu. Kada se počeo približavati svojoj majci, ona je umrla u prometnoj nesreći 1958. godine.

Johna je primamio, zaveo i prevario kanabis, LSD i, još gore, heroin. Ali čak i nakon što je nekadašnji Beatle svoju bolnu ovisnost obradio u pjesmi «*Cold Turkey*», oslobođenje od boli kojem se nadao nije dolazilo. Povrh svega toga, u listopadu 1973. John i Yoko Ono su počeli živjeti odvojeno i sad je sve bilo gotovo za njega. A ipak izgledalo je da je sve započelo tako dobro: slobodna ljubav hipija i izjave o miru u svijetu. Generacija koju su roditelji ukočili oduprla se mirom i ljubavlju. Vjerovalo se da se nalaze na pravoj strani. Izgledalo je da je pronađen recept o vječnoj sunčevoj svjetlosti i pjevalo se o tome. Sigurni u sebe u cijelom svijetu. Zbog čega su se sretna nadanja tako brzo razotkrila kao prijevara? Gdje su sva obećanja? Gdje su snovi za kojima su trčali on i mладa generacija? «*All you need is love*» bila je himna, ali zašto to nije funkcionalo?

«Ljubav» je bila zavaravajuća parola. Ne možemo odobravati svaku ljubav. Ne možemo biti previše euforični i prepustati se svakom obećanju ljubavi. Kao što se često događa s lijepim stvarima, radost i bol su jako povezani.

Biblija govori o Bogu ljubavi i odgovara što to neograničeno obuhvaća koncept ljubavi:

«Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi. Ljubav nikad ne prestaje.»
(1. Korinćanima 13,4-8)

Prava ljubav ima svoju posebnu ljepotu upravo u tome što se daje bezuvjetno osobi koju se voli. Inače bi to bile samo nježnosti i romantične geste onog koji daje ljubav na neko određeno vrijeme i onog koji prima također na neko određeno vrijeme.

Kao vlati trave njišemo se između dva ekstrema: ili se lansiramo sa strašću u ljubavnu vezu iz koje će sigurno proizaći duboke moralne povrede i razočaranja, ili se zaključavamo u sebe i ne otvaramo se, pri čemu se unaprijed gubi svaka mogućnost za duboku ljubav.

Jesi li se ikad pitao: «Ako moj partner izgubi svaku ljepotu, kad se naviknem na sve njegove draži, kad njegovo tijelo ostari, zar si ne mogu onda dozvoliti potragu za nekim drugim?» U ovoj točki trebalo bi zatim nastaviti razmišljati: «A ako ja izgubim svaku ljupkost, kad se moj partner navikne na moj šarm, kada moje tijelo ostari, hoću li i dalje biti voljen?» I u ovoj se točki otvaraju velike poteškoće. Kako

možemo biti sigurni da nećemo uvijek samo davati, već da ćemo i primati? Prava ljubav ne postavlja si ovo pitanje, već se daje i prepusta se potpuno onom drugom. Bez granica i ograničenja vremenom. Kada dođe teškoća, čovjek ne ostaje sam. Jednom je jedan hebrejski rabin opisao ovu tragediju na posebno dirljiv način: **«Niti jedna ljudska ljubav nije lišena egoizma i taštine. Ona uvijek traži dobit i priznavanje.»** Kome nije samo do igre, već pokušava zaista barem jedanput voljeti bezuvjetno, složit će se. Ono što traži naše srce – pravu ljubav – nešto je drugačije.

Očajni se sada mogu pitati: Gdje se onda može naći? Tko pruža pravu ljubav?

Približit ćeš se odgovoru ako u krugu svojih prijatelja potražiš osobu koja je spremna upasti u nevolje radi tebe. Nekog tko će preuzeti na sebe tvoje krivice. Nekog tko privlači prema sebi tvoje neprijatelje. Nekog tko bi platio za tebe tvoj otvoreni račun i koji, kao dodatak, sve ovo radi u tišini jer njegov motiv nije da ga ti vidiš kao svog herojskog spasitelja. Njemu je važno samo to da si ti dobro. Učinio bi to čak i ako ti to ne zapaziš. Zbog toga, zadužit će se za sve. Zbog toga se žrtvuje. Zbog toga se daje. **Bi li tvoj prijatelj prošao ovu probu?** Ako imaš neku osobu koja te toliko voli, trebao bi plakati od radosti. Ako je nemaš, trebao bi plakati puno više.

Pravu ljubav naći ćeš u Isusu Kristu. **Zbog čega postoje osobe koje se potpuno pouzdaju u njegovu ljubav?** Zato što je on u svojoj ljubavi dao toliko puno, što je dao svoj vlastiti život da bi ti dobio vječni život. Toliko te mnogo voli. On je umro za tebe, iako ti možda nisi htio ništa znati o njemu i ignorirao si ga. Ali Bog je uvijek spremam oprostiti ako mu se vratiš.

«*Zbilja, jedva bi tko za pravedna umro; možda bi se za dobra tko i odvažio umrijeti. A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije.*»

(Rimljanima 5,8)

Ne možemo shvatiti događaj u cijelom njegovom opsegu, ali ovo se dogodilo prije 2000 godina. Tvoj Stvoritelj, čije su misli toliko iznad tvojih i čiji pogled prodire do dubina naših srdaca, ostavio je sve i potpuno se ponizio. Postao je čovjekom u osobi Isusa Krista i umro je za tebe na križu jer je video da bi te tvoja djela odvela u pakao. Jer u ovom pogledu svi su ljudi isti. Rock zvijezda ili njezin obožavatelj, religiozni ili ne: svi su grijesili i zato su izgubljeni.

Bog, koji vidi naše komplikirane probleme i naša zbumjena pitanja o ljubavi, ostavio je sve i došao je na ovaj izgubljeni svijet, pri čemu je i sam patio. U svakom trenutku možeš razgovarati s njim. Reci mu jednostavno ono što ti je na srcu. Uspostavi vezu s njim.

Je li John Lennon mogao iskusiti ovu pravu ljubav, ne možemo znati. Iz stihova njegove pjesme «God» može se razumjeti da je tražio da on sâm bude izvorom ljubavi – namjera, radost života koja započinje i završava u gorkim razočaranjima:

«*Ja ne vjerujem u Isusa, ja vjerujem samo u sebe.*»

Barem na kratko vrijeme ljubomorni Jealous Guy mogao se ponovo utješiti ljudskom ljubavlju jer se nakon 15 mjeseci pauze ponovo pomirio s Yoko Ono. Ona je zatrudnjela. Na 35. Lennonovom rođendanu rođen je njegov sin Sean. Sada se Lennon htio zaista promijeniti. Glazba ga više nije zanimala. Godinama Lennon nije više dotaknuo svoje gitare. Čak je i brak ponovo ujedinio Johna i Yoko.

John Lennon dobio je titulu «čovjeka desetljeća». To je bilo prije više od trideset i pet godina. U međuvremenu on je postao čovjekom stoljeća. Njegov rad nadahnjuje mnoge ljude i njegov se glas čuje preko cijelog planeta. Njegova ga je slava učinila mitskom osobom.

Dana 6. prosinca 1980. godine Mark Chapman s Havaja sletio je u New York s jednosmjernom kartom i smjestio se u sobu YMCA hostela u 63. ulici. Sudtran je preselio u Sheraton Centre Hotel. Zadnjeg dana na njegovom radnom mjestu u Waikikiju na

Havajima potpisao se kao John Lennon. Dana 8. prosinca 1980. oko 14 sati Chapman je napustio hotel i kupio Lennonovu ploču «*Double Fantasy*». U jednoj papirnici zatim je kupio primjerak romana «*Lovac u žitu*» od J. D. Salingera. Na sudsakom procesu kasnije je Chapman svjedočio da je u toj knjizi pročitao «poticaj» da mora ubiti jednu slavnu osobu da bi on mogao postati popularan.

Dana 8. prosinca Lennon i Yoko Ono davali su polusatni intervju na radijskoj postaji RKO, koji je trajao sve do 17 sati. Chapman je pet minuta kasnije ispred stambenog bloka Dakota Building gdje je par stanovalo, susreo Lennona i zamolio ga da mu potpiše album kojeg je prije kupio, što je ovaj i učinio. Čak je pitao Chapmana može li još nešto napraviti za njega.

Zatim su John, Yoko i suradnici s radija ušli u limuzinu i uputili se prema studiju Record Plant. Oko 22 sata i 48 minuta vratili su se u Dakota Building gdje ih je čekao Chapman. John i Yoko izašli su pred kuću. Nakon što su prošli pored Chapmana, koji je stajao ispred ulaznih vrata zgrade, ovaj im se obratio: «Gospodine Lennon?» i ispalio s udaljenosti od oko 6 metara pet metaka iz revolvera kalibra .38. Dva su pogodila Lennonova pluća, jedan njegovu lijevu lopaticu i jedan važnu prsnu arteriju. Lennon je teturao prolazom Dakota zgrade na četirima stepenicama koje vode prema recepciji i vikao: «I'm shot, I'm

shot» i zatim se srušio. Glazbenik je bio još uvijek pri svijesti kad su ga odvezli u opću bolnicu Roosevelt. Ali nakon što je izgubio 80% krvi, John Lennon umro je u 23 sata i 7 minuta.

Bob Marley

We've got to fulfill the Book

Z bog pogreške jednog jamajčanskog službenika, prva zvijezda trećeg svijeta ne zove se Nesta Robert Marley, već Robert Nesta, zvani Bob Marley.

Rođen 1945. postigao je uspjeha sa svojom grupom «The Wailers» prvo u svom gradu Kingstonu, a zatim i na cijeloj Jamajci. Svojom pjesmom «*No woman no cry*», koja je izašla 1975. godine, postigao je uspjeh na svjetskoj razini. Zahvaljujući njemu, reggae glazba postala je svjetski fenomen i boje Etiopije: zelena, žuta i crvena, i danas ukrašavaju narukvice, novčanike i zidove soba mnogih mladih. «Sunčani» zvuk njegove glazbe podsjeća na plažu, večere uz more i na igru hacky. Prenosi nam emocije Kariba, govori o ljetu koje nas pozdravlja.

Glazba Boba Marleya budi nadu u toliko željeni mir. I zapadni svijet prihvatio je parolu «peace and

love» (mir i ljubav) popraćenu lijepom i privlačnom glazbom, sve dok nije obavezan činiti ustupke. Čak i policajci i službenici osiguranja dali su se povesti njegovom hipnotizirajućom glazbom, iako su ga na kraju koncerta morali uhititi jer je bacao vrećice haši-

ša publici. Pjesme «I Shot The Sheriff», «Three Little Birds», «Stir It Up» ili «Redemption Song» otvorile su mu put u Rock'n'Roll Hall. Bez Boba Marleya, reggae i dancehall val, zajedno s grupom The Seed i ostalima, ne bi niti postojali. Časopis Time Magazine proglašio je njegov album «Exodus» **najboljim albumom u zadnjih 100 godina**. BBC je odabrao pjesmu «One Love» kao pjesmu stoljeća.

Tekstovi pjesama Boba Marleya često govore o duhovnim temama, ljudskim pravima ili o problemima rasizma. Kao sin majke crnkinje i oca bijelca, često se susretao s odbijanjem na obje strane i na vlastitoj koži doživio je predrasude. S obzirom da je bio jedan od potlačenih, njegov glas mogao se čuti i u politici. Jednog dana, prije nego što je počeo svirati, a nastupu je prethodilo neslaganje s jamajčanskim premijerom, Marley je od jednog političkog neprijatelja primio hitac iz pištolja. Preživio je i išao se pokazivati, unatoč rani.

Imao je naklonosti prema Africi, kontinentu svojih predaka. Bio je veliki protivnik apartheid-a u Južnoj Africi. Ipak, njegov posjet Robertu Mugabeu dao je već naslutiti da nije dosta samo pjevati «Let's get together and feel allright» (budimo zajedno i osjećajmo se dobro) da bi se pomoglo pokvarenom čovječanstvu. Predsjednik Zimbabvea se kasnije pokazao kao tiranski diktator.

Bob Marley nosio je na srcu jedan iskren teret: učiniti svijet mirnijim i boljim. No, ozbiljno sumnjamo je li njegovo zalaganje za marihuanu učinilo od njegovih obožavatelja odgovorne aktiviste ili samo pasivne besposličare. Danas su mentalni odjeli bolnica puni osoba koje su se uništile drogama.

Poznat i pod nadimkom Tuff Gong, Bob Marley vjerovao je u Boga Starog zavjeta: «Jah». Bio je član religije rastafarianaca i obožavao je etiopskog cara Hailea Selassiea kao reinkarniranog Mesiju. Njegova poznata dreadlocks frizura podsjeća na veličanstvenog afričkog lava.

Za vrijeme jedne nogometne utakmice ozlijedio je nožni prst i tada se otkrilo da Bob Marley boluje od raka kože. S obzirom da pravi rastafrijanci ne skraćuju koso i ne prihvaćaju amputacije, odbio je pomоć. Zato su se metastaze proširile cijelim tijelom. Zahvatile su mu mozak, pluća i trbuh. Umro je 11. svibnja 1981. u dobi od 36 godina.

Na njegov su grob stavili «Les Paul» gitaru, nogometnu loptu, biljku kanabisa, lulu, prsten Selassie-vog sina i Bibliju. To su njegove najdraže stvari, ali nije ih mogao ponijeti sa sobom u onostrano.

U svojim pjesmama i razmišljanjima Bob Marley često se pozivao na Bibliju. Biblija je zadivljujuća i

jako duboka knjiga. Govori o tvojoj vrijednosti kao ljudskom biću, o smislu tvog postojanja, o praznini koju možda osjećaš u sebi, ali i o načinu oslobođanja i iz najmračnijih ponora života. Ali na koji način trebamo razumjeti tolike tvrdnje koje se u njoj nalaze? Tko zna ispravno tumačenje? Govori li Biblija zaista da treba odbijati amputacije? Je li Haile Selassie zaista reinkarnirani spasitelj? Ili je vjerojatnije da Isus misli i na njega kad govori o tolikim lažnim Kristima koji će doći?

Ne treba jednostavno kopirati nečiju vjeru. Sâm čitat Bibliju i dopusti da ti ona govori, bez da te itko uvjetuje. To ne znači da ne trebaš ni sa kim razgovarati o tome. Ali pokušaj staviti na stranu predrasude i gotova mišljenja. Pokušaj je čitati bez unaprijed stvorenog mišljenja što se iz nje može izvući. Dozvoli Bogu da ti govori i moli da ti otvorí svoju Riječ. Ali pazi, Biblija nije knjiga koja govori o ruzama i cvijeću. Ponekad nam je teško slušati je. Zato je potrebna dobra količina iskrenosti prema samome sebi. Ali vrijedna je truda, jer u njoj su sakrivena blaga kakva nijedan partner, nijedan rock festival i niti jedna vrećica marihuane ne mogu dati.

Velvet Underground: Nico

Femme Fatale

«Jedini razlog zašto se ne ubijem je taj što sam zaista izvanredna.»

Nico se u stvarnosti zvala Christa Päffgen i bila je Njemica rođena u Kölnu 16. listopada 1938. Već u dobi od 15 godina Christa je odlučila da normalan malograđanski život nije za nju. Sa 16 godina postala je fotomodel i manekenka. Njezin graciozan izgled, s dugom plavom kosom tipične njemačke djevojke, pomogao joj je da dobije malu ulogu u filmu «*La dolce vita*» Federica Fellinija. Radila je u Parizu za Vogue i Chanel i upravo je u francuskoj metropoli upoznala glazbenike kao što su Bob Dylan, Brian Jones, Jimmy Page i Mick Jagger.

Tu se rodio i njezin sin Christian Aron. Kao oca djeteta Christa je navela francuskog glumca **Alaina Deiona**. Bila je u vezu s režiserom Nicom Patakisom

koji je bio 20 godina stariji od nje i od kojeg je preuzela ime.

Moda i film nisu joj bili dovoljni i, kako je htjela više, preselila se u New York. Tamo je upoznala Andyja Warholu, koji je zatim postao njezin najveći zaštitnik. Počela je raditi u mnogim Warholovim projektima, postavši, na neki način, njegov ženski alter ego. Christa je bila u vezama sa svim muškarcima koje je Warhol želio. Iako je bila potpuno ženstvena, imala je i muške karakteristike: snažno tijelo i dubok glas. **Warhol** je obožavao sve na njoj.

Godine 1967. rođen je «Velvet Underground». Warhol je pomogao Nico da preuzme odlučujuću ulogu u prvoj produkciji ove grupe. Prva ploča zvala se «The Velvet Underground and Nico» i odmah je katapultirala tu djevojku u dvoranu slavnih rocka. Njezin glas bio je hladan i dubok, a njezin njemački naglasak značajno je okarakterizirao glazbu grupe. S **Louom Reedom**, Velvetovim «čudom od djeteta», bila je u kratkoj, ali intenzivnoj ljubavnoj vezi. On je govorio o njoj kao o «Femme Fatale», što je ta njemačka val-kira zaista i bila. Čak je i pjesma «All Tomorrow's Party's» izgledala kao da je napisana upravo za nju. Svi su se sastajali u takozvanoj Factory (tvornici) maestra Warhol-a, gdje je svakodnevni život bio ispunjen drogom i seksualnim ekscesima. O «Velvet Undergroundu» Paul Morrissey je napisao: «Velveti

su osjećali potrebu za određenim elementom ljepote koja bi se suprotstavljala oštroj ružnoći koju su prenosili. Ta zaista lijepa djevojka usred njihove totalne dekadencije bila je zaista prava stvar. Eto, to je bila Nico.»

Bend nije dugo preživio i zaista je iznenađujuće da i danas uživa neupitno divljenje mnogih. Njihov je stil utjecao na tisuće glazbenika. Ekscentrični vođa grupe Reed uspio je udaljiti jednog za drugim sve članove grupe, sve dok i on sam nije skoro riskirao umrijeti kao žrtva paranoje i heroina. Nico je promjenila producenta, prešavši kod Johna Calea, genijalnog glazbenika grupe Velvet. Njezin prvi solistički album *«Chelsea Girl»* okarakteriziran je snažnim nihilističkim utjecajem i predstavlja je glazbu koja je sve drugo samo ne konvencionalna. To je bilo i zbog činjenice što se u njemu čuje i stari harmonij. Njezinu ploču *«The End»*, snimljenu 1974., diskografska kuća je izdala uz sljedeću frazu: *«Zbog čega počiniti samoubojstvo ako možeš kupiti ovu ploču?»* Glazbenici stilova Dark Wave i Gothic Sounds često su se pozivali na Nico, iako su predstavljali druge glazbene smjerove.

Nico je desetljećima bila teški ovisnik o heroinu. Između gustih redova njezinih pjesama, okarakteriziranih pretežno depresivnom i tamnom mistikom, nazirala se praznina koja je svjedočila o jednom

usamljenom i ozbiljnom ljudskom biću. Je li to bilo ono što je ona htjela od života? **Gdje su završili svi lijepi snovi njezine mladosti?** Njezini brojni ljubavnici uvijek su joj ostavljali samo ogromnu prazninu u srcu, koje je očajnički težilo za pravom ljubavlju.

Njezina smrt bila je dosta banalna. Dana 18. srpnja 1988. pala je s bicikla na Ibizi i zatim umrla od krvarenja u mozgu. Pokopana je u grob svoje majke,

na periferiji Berlina na groblju Grunewald-Forst. Što se događa sa sličnim osobama kojima duša žudi za životom, a zapravo primaju samo **tugu?** U svoja su srca posijali smrt, koju poslije ne uspijevaju poraziti. I Isus je umro, ali on nije ostao u grobu, nego je uskrsnuo. On je rekao: «*Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada.*» (Evangelje po Ivanu 11,25-26)

Led Zeppelin: John Bonham

Stairway to Lost Heaven

Zašto slušati Britney Spears, Robbiea Williamsa, Kylie Minogue i kompaniju kad još uvijek postoje stupovi kao što je Led Zeppelin? Stare rock grupe vladaju i dalje te pune stadione. Potražnja je velika jer egzistencijalni osjećaj 1970.-ih godina je sasvim nešto drugo od sintetičkog osjećaja koji nam se danas servira. Godine 2007. Led Zeppelin održao je u Londonu jedan jedini koncert sastavši se ponovo nakon 16 godina. Gotovo svih 20 000 karata rasprodano je tijekom noći. Još jednom se stari Zeppelin uždigao na let.

Jednog od njih ipak nije bilo: Johna Bonhama. Nążalost, on je umro 25. rujna 1980. u dobi od 32 godine. Njegova smrt bila je klasičan izlaz jedne rock zvijezde. On se ugušio u vlastitoj bljuvotini nakon što je prekomjerno pio u kući svog kolege glazbenika i prijatelja Jimmyja Pagea (40 votki i nešto piva). Nakon njegove smrti grupa Led Zeppelin definitivno se raspala. O tome se ionako već neko vrijeme razmišljalo zbog problema sa suživotom jer je velika konzumacija droge činila život u grupi neizdrživim.

John Bonham je oduvijek htio postati bubnjar. Kao mali udarao je po svemu što je proizvodilo zvukove. U dobi od 14 godina otac mu je poklonio korišteni bubenj. Pola godine kasnije mladi John bio je bubnjar jedne školske grupe i pokazao na bučan način svoju izvrsnost. Razvio je svoj vlastiti stil koji je glazbu Led Zeppelina učinio jedinstvenom, glazbom koju je bilo nemoguće oponašati. John Bonham bio je svjetski šampion teške kategorije među bubenjarsima. Bonham je u Led Zeppelin došao posredovanjem Roberta Planta, čovjeka s kojim je već svirao u raznim grupama. «*Stairway to Heaven*», «*Dazed and Confused*» ili pak «*Whole Lotta Love*» postali su najbolji tadašnji hitovi.

Bonham je bio čovjek koji je volio obitelj. Čovjek s nogama na zemlji, koji se osjećao dobro kad je mogao ostati kod kuće. Imao je i lijepu kuću nazvanu

«The Old Hyde» – obiteljsko imanje koje je kupio od novaca zarađenog bavljenjem glazbom. Glazbeni video «*The Song Remains The Same*» zajedno s *live* koncertom grupe iz 1973. prikazuje neke prizore iz osobnog života glazbenika. Bonham tako šeće ruku pod ruku sa svojom ženom po poljima blizu njegovog imanja. Tu je i prizor u kojem se šali sa svojim malim sinom dok mu pokazuje kako se svira bubanj. Dragi prizori iz života jednog nježnog oca i muža.

A ipak, kad su Zeppelini bili na turneji, taj Bonham je neočekivano postajao potpuno druga osoba. Opijao se dok ne bi izgubio razum, uzimao je sve droge koje bi našao, a nije odbijao ni društvo mlađih grupie djevojaka koje su se na svaki način pokušavale što više približiti basistu grupe. Je li to bila nostalgija za domom koji ga je toliko očaravao? Ili jednostavno samo jedna velika unutarnja praznina koju imaju čak i uspešni ljudi, i to često baš dok su na vrhuncu uspjeha?

Rokerski život zahtijeva žrtve. Robert Plant gotovo je poginuo u automobilskoj nesreći, a Jimmy Page je uz pomoć heroina i okultizma godinama usmjeravao svoj život prema samouništenju. Ali za razliku od Bonhama, oni su preživjeli svoju ludost. Nedavno su u intervjuima koje smo mogli vidjeti u medijima govorili o «dobrim starim vremenima», govoreći pri tom da nije moguće ponovno okupljanje Zepplina jer bez John Bonhama ne postoji niti Led Zeppelin. Kaže se da je nastavio živjeti u svom sinu, koji je također postao bubnjar i koji je na prošlogodišnjem koncertu u Londonu dostoјno predstavio svoga oca.

Vrijedi li zaista truda ući u analu povijesti kao rock glazbenik? Vrijedi li zaista truda voditi život pun razuzdanih pijančevanja? Ili je to zapravo tek jedan od mehanizama izbjegavanja stvarnosti? Tek fasada koja bi nam htjela poručiti da ne trebamo ništa drugo

osim seksa, droge i rocka? To je poruka koju nam rock industrija preko svojih predstavnika prodaje već desetljećima.

Ali taj imaginarni život je zajednički jarak u koji su se ukopale tisuće osoba, među kojima mnoge još uvijek mlade, i na čijoj nadgroboj ploči nalazimo natpis: seks, droga i rock'n'roll. Ovo je jedna poruka, koju mi ne trebamo, ali koju ipak želimo imati, jer naša grešna i pohlepna priroda to želi. Pravi život i pravi mir možeš naći samo kod Boga. I to samo dok živiš. Prekasno je nakon smrti. Veselilo bi nas kad bi poslušao poruku našega Boga koji voli. On kaže: «*Zaista, zaista, kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima vječni život, i ne dolazi na sud, već je prešao iz smrti u život.*» (Ivan 5,24)

Svi snovi koje nam Hollywood i rock industrija pridaju nestat će sa smrću kao pjena od sapunice. I svatko će prepoznati da je bio prevaren u svom životu. Nemoj se i ti dati prevariti, već kreni prema Isusu koji je rekao: «*Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti... naći ćete spokoj dušama svojim*» (Matej 11,28).

Dodite k meni, vi pankeri, vi narkomani, vi ovisnici o internetu, vi radoholičari, vi rokeri. Želim vam dati pravi život.

Franz

Ples sa smrću

Amsterdam. Lijep je ljetni dan i Trixi, jedna moja stara prijateljica, stoji ispružena u parku pod suncem dok srče rakiju iz boce. Odjednom, popne se na krov jedne vile i baci se dolje. Tog lijepog ljetnog danu ona je završila na zemlji unačažena, s teškom ozljedom mozga. Nakon nekoliko minuta hitna pomoć odvezla ju je u bolnicu gdje su liječnici učinili sve da je održe na životu. Potražili smo je nakon nekoliko dana, ali nismo mogli razgovarati s njom. Nakon praznine svog života, htjela je samo umrijeti.

Trixi je bila moja prva ljubav. Susreo sam je u jednom lokalnu u Münchenu. Nakon što smo zajedno plesali, pitao sam je bi li htjela pušiti hašiš. Prihvatile je i tako smo otisli u kuću jednog mog prijatelja gdje smo slušali ploče Beatlesa i Rolling Stonesa. Nakon pušenja ispružili smo se na pod i pričali o slobodi.

Sljedeće godine preselili smo se u Amsterdam. Trixi je ostala moja družica na putu droge. Često smo po-

sjećivali jedan bar sličan onome u Münchenu gdje smo se upoznali. **Tamo smo uzimali i prodavalici heroin koji nas je nadvladao u najkraćem mogućem roku.**

U tom periodu živio sam zajedno s Trixi i Jacky. Jedne večeri došao nas je posjetiti moj priatelj Bernie i, nakon što smo zajedno uzeli heroin, ispružili smo se na madrace s namjerom da slušamo glazbu. Odjednom sam čuo kako netko kuca na vrata. Ustao sam, pogledao kroz špjunku i prepoznao Rudyja koji je držao nešto zamotano u poklon-papir. Otvorio sam mu vrata. Kad je ušao, izvadio je iz tog papira pištolj, uperio ga u mene i rekao: «**Franz, prevario si me!**» Gurnuo me u kut kao u nekom divljem vesterunu. Uhvatilo me strah jer sam pomislio da će, ako nas netko čuje, sigurno pozvati policiju, nakon čega bismo svi završili u zatvoru. Na kraju sam odlučio dati mu heroin kojeg sam mu bio ukrao. Konačno je otisao.

Nakon nekog vremena našao sam se s drugom dvojicom prijatelja, Sigghijem i Romanom, koji su baš večer prije našeg susreta iz jedne ljekarne ukrali sve preparate na bazi morfija. Iskoristili smo priliku i

pripremili koktel od morfija, tako jak da se Roman predozirao. Odmah smo otvorili prozore i pljuskali ga da se probudi. Čak smo mu davali disanje usta na usta, ali ni to nije pomoglo. Naježili smo se pri samoj pomisli da je mogao umrijeti u našoj kući i da bismo završili u zatvoru. Obuzeti panikom, ponijeli smo Romana na ramena, brzo niz stepenice, odnijeli ga na ulicu i ostavili тамо. Zatim smo brzo nazvali policiju iz telefonske govornice i rekli da vidimo jednog čovjeka koji je izvan sebe. Nastavili smo uznemireni lutati gradom jer smo znali da će policija učiniti sve da sazna što se dogodilo.

Nakon nekoliko sati vratili smo se u kuću. Nevjerojatno, Roman je bio unutra i čekao nas. Ne obazirući se na proživljenu opasnost, ponovo smo uzeli heroin, ali ovaj put nešto se promijenilo. Roman se predozirao po drugi put iste noći, ali ovaj put nije preživio. Umro je pred našim očima.

München – Hirschgarten

Jedna napuštena kuća. Ovisnici o drogi i alkoholici, kao što su bili Lupo, Sigghi, Vittorio i Trixi, živjeli su u njoj. To je postala i moja kuća. Svi smo

dijelili jedan jedini zajednički interes: drogirati se. Kad su naše doze bile pri kraju, nismo imali obzira; obijali smo ljekarne s namjerom da ukrademo bilo kakav preparat na bazi morfija. Obično smo izvlačili ždrijeb i jednom je pao red na mene i Christiana.

Nismo bili profesionalci pa smo bili jako bučni. Kad smo ušli u ljekarnu nismo uspjeli obiti ormarić s preparatima na bazi morfija. Onda smo odlučili pozvati Vittoria jer je on više puta opljačkao jednu ljekarnu. Christian je otišao po Vittoria, a ja sam ostao tamo, sakriven iza automobila, i pazio da netko ne dođe. Ubrzo su se Vittorio i Christian vratili i odmah smo našli ono što smo tražili: naš voljeni morfij. Imali smo sve što nam je trebalo za dane pred nama, ali znao sam da će i to brzo završiti. Kad nestane ukrađenog morfija, nastupa apstinencijska kriza s bolovima.

Nismo imali više ništa za ubrizgati u vene; jedina stvar koju smo imali bio je jedan lažni recept. I tako sam otišao u jednu ljekarnu koju sam poznavao i dao ljekarniku recept za jedan preparat na bazi Jetriuma. U to doba dana bilo je dosta gužve i zaposlenici ljekarne bili su jako zaposleni. Kad sam ugledao

Jetrium u rukama ljekarnika, srce mi je počelo brže kucati jer nisam mogao dočekati da si ga ubrizgam u venu. Ali nisam mogao shvatiti zašto je ovome trebalo toliko vremena. Odjednom su se otvorila vrata iza mene. «On je!» viknuo je ljekarnik pokazujući prstom na mene. Shvatio sam da je pozvao policiju koja će me uhititi.

Već sam bio u zatvoru, ali ovo je prvi put da su me uhitili tijekom pune apstinencijske krize. Koja muka i koja bol! Ništa više nije funkcioniralo bez heroina.

Na početku su me stavili među obične zatvorenike, ali poslije su me prebacili na psihijatrijski odjel gdje su me liječili dajući mi psihofarmatike.

Postao sam poput životinje: stalno sam se bacao na pod ćelije, teklo mi je iz nosa, suzile su mi oči, znojio sam se dok ne bih namočio odjeću, noge i trbuh su me boljeli i napadali su me iznenadni trnci hladnoće i vrućine. **U mojoj glavi bila je samo jedna misao: heroin!**

Ali jedina stvar koju sam mogao napraviti bila je da se predam i podnosim svoje muke jer nitko mi

«Tako ćemo dobiti ono što želimo: malo tripa.»

bih izravno na posao bez odlaska kući. Posao sam obavljao loše.

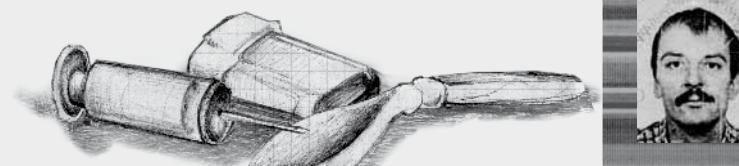
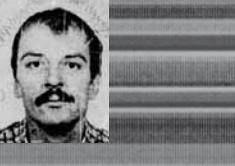
Jednog sam dana pripremao kobasice. Nakon što sam ih stavio na pladanj, uključio sam pećnicu, ali temperatura je bila previsoka tako da su sve izgorjele. Kada se dogodila ova nezgoda, vlasnik je bio u klaonici, ali znao sam da će me, kad se vrati, obuzeti panika. Tako je i bilo. Kad se vratio, krenuo je prekontrolirati pladanj i kad je video što se dogodilo, obuzet bijesom, snažno me udario. Drugi put, dok sam trebao sušiti kobasice, pogriješio sam i stavio previše piljevine na vatru, tako su sve kobasice, ponovo, uništene. Nakon godine dana odlučio sam ostaviti ovaj zanat. Nisam imao budućnosti! Zašto bih uopće morao raditi? Nisam čak niti znao zašto sam bio odabrao ovaj posao koji mi se nije sviđao. Rijetko mi je bilo dobro i smatrao sam da me nitko ne voli.

Počeo sam noću posjećivati vrlo popularne rock pubove. Tu se dolazilo da bi se plesalo i da bi se pobeglo od rutine svakodnevice. Glazba nas je općinjavala i mi smo se dali povesti. Ova diskoteka nalazila se u četvrti Schwabing. U njoj sam počeo

pušiti marihuanu i hašiš, a malo kasnije počeo sam i dilati. Tako sam provodio svoj život prepušten sam sebi. Noći u kojima sam spavao kod kuće bile su rijetke jer sam ih radije provodio kod prijatelja. Pokušavao sam pronaći samog sebe i smisao svog života među čudnim tipovima i latalicama. Izgledali su mi interesantni iako su to bili ljudi s ruba društva. Seks, droga i rock'n'roll svidali su mi se, ali i oni su me činili usamljenim. Moja želja za ljubavlju propadala je sve dublje u tunel droge. Moji su dani bili prazni i beznačajni. Ljudi na ulici tražili su mir, a i moje srce također je tražilo mir, kojeg međutim nije nalazilo.

«Jedan smotuljak na dan tjera liječnika iz kuće van.» To je bio moj način suočavanja sa životom, ali, istini za volju, svijet je postao mračan i bez nade. **Jedna od mojih čvrstih ideja bila je ta da samo kreteni rade da bi zaradili. I tako sam odlučio dilati hašiš i LSD. Sva-ke sam večeri posjećivao lokale gdje su se održavali koncerti da bih prodavao drogu mladima.**

Od jednog čovjeka u Hamburgu primio sam svoju prvu dozu. On nas je primijetio dok smo pušili hašiš, približio nam se i rekao da ima heroin. **Pitao sam ga**

bi li mi dao da probam, i tako smo otišli u toalet i tamo sam po prvi puta uzeo iglu. Ovo iskustvo dalo mi je sve na određeni način. Učinilo je da u meni zasja tolika radost i ljubav za životom, sve što sam oduvijek želio. Ali od tog trenutka nadalje, našao sam se na jednosmjernoj cesti kojom putuju svi ovisnici o drogi.

Nakon nekog vremena u jednom pubu upoznao sam neke momke koji su me namamili poklonivši mi malo heroina. Ali nisam znao da sam trebao na neki način «platiti» za taj poklon. Zapravo mi je trebalo malo vremena da shvatim da sam trebao dilati za njih. Svake večeri nalazili smo se u jednoj baraci gdje smo pravili obračun s djevojkicom koju su oni poslali, zvanoj Crvena Misha. Ona je dolazila i uzimala od nas novac te nam donosila heroin za prodaju. Na kraju smo mogli uzeti svoju dozu. Ponekad je trebalo mnogo vremena za ubod jer nije bilo lako naći venu na mojim rukama koje su već bile uništene, ali nakon što je droga krenula u krvotok, izgledalo je kao da su svi problemi nestali.

Prodao sam svoju dušu drogi i, ono malo puta kad sam toga bio svjestan, osjećao bih snažnu želju da

umrem. Često sam si ponavljaо: «Ja sam samo jedan propali ovisnik, i zbog toga se nalazim u zatvoru.»

Da, upravo sam se nalazio u zatvoru i imao sam odslužiti još sedam mjeseci, ali srećom sam ostao u kontaktu s Trixi. Nakon sedam mjeseci, prva stvar koju sam učinio na slobodi bila je odlazak do Trixi, gdje sam mogao naći heroin. Na taj sam se način potpuno vratio u život heroinske bande. Ubadao sam se svaki dan i uvijek nosio sa sobom svoju špricu s igлом broj osamnaest.

Ali moja je «sloboda» uskoro ponovo bila prekinuta. Ubrzo sam bio pred drugim procesom zbog tko zna koje provale u ljekarnu. Zamisao o povratku u zatvor me sablažnjivala i zato sam ovaj put odlučio pobjeći preko granice i otići u Amsterdam, grad ulica krcatih dilerima, klubova svih vrsta, prostitutki u izlozima, kavana i mnogih drugih sadržaja. Zar ima boljeg mesta za drogeraša poput mene?

Kada sam stigao, odmah sam išao potražiti heroin i kupio sam ga od jednog tamnoputog momka preko kojeg sam upoznao druge ovisnike iz okolice. Mnogi od njih su kralji i zbog toga ih je policija uvijek drža-

la na nišanu. Bilo je i mnogo ubačenih špijuna koji su stalno informirali policiju o njihovim kretanjima. Ljudi mršavih tijela, mršavih lica, udubljenih očiju i poderane odjeće. Taj tužni opis karakterizirao je ovise s kojima sam se družio.

Zbog moje kronične ovisnosti o drogi, počeo sam svakodnevno krasti. Živio sam od kradbi i varanja.

Neko sam vrijeme bio udružen s jednim džeparom. Moj je zadatok bio pronalaziti pijane osobe i zadržavati ih nebitnim pričama. Ja bih im odvlačio pažnju dok ih je moj kompanjon pljačkao. Zatim kad bi završio, signalizirao bi mi da je uzeo novčanik i ja bih ih ostavljao. Tako smo dolazili do novčanika.

Bilo je dana kada sam morao tražiti milostinju. Otišao bih na kolodvor, popeo se na vlak i nekom laži skupljao novac. Govorio sam da sam bio pokrađen ili da sam na bilo koji način morao stići do Hamburga. Tako sam, iz vagona u vagon, pričao ljudima da sam morao ići k mojoj majci ili k djevojci, ili pak da sam hitno trebao doći do svoje žene. Obično bih skupio 50 do 100 guldena. Sjećam se jednog čovjeka koji mi je odgovorio rekvāši: «Vi ste treći danas. Ma što se to ovdje događa?» Zhao sam da nisam jedini prevarant.

Sva bi se muka završila kada bih kupio toliko željeni heroin. Koje olakšanje! Otrov je tekao kroz moje tijelo i olakšavao moje боли. Iako za kratko vrijeme, droga mi je davala sve ono što sam tražio. Tako su prolazili mjeseci. Lutao sam ulicama, provaljivao u automobile, pljačkao ljude, prodavao suho blato pod hašiš i obojene papiriće pod LSD.

Nažalost, stigao je dan kada me policija protjerala iz Nizozemske, ali uspio sam neustrašivo ponovo ilegalno prijeći granicu i vratiti se u Nizozemsku. Nakon tko zna koje provale, policija me ponovo uhvatila, ali nisu me više slali u Njemačku jer su već shvatili da će se opet vratiti. Zato su se pomirili, a jedan od njih mi je rekao: «Nema koristi da te poslati u Njemačku kad ćeš se opet vratiti u Nizozemsku. Pričekat ćemo da umreš pa ćemo te poslati natrag u lijisu.»

Droga je ubrzala moj hod prema paklu. Već sam dobro poznavao zatvor i nije mi preostalo drugo nego da upoznam i ludnicu. Poslije jedne kriminalne akcije ponovo sam bio uhićen i onda zatvoren u jednu psihijatrijsku kliniku. Našao sam se u društvu s ubojicama, seksualnim manijacima i umobolnjima - svih

«Bez droge nema nade».

zajedno zatvoreni u jednom odjelu za izolaciju. Kao i uvijek, bio sam zajedno sa svim ovisnicima i naša jedina tema bila je droga. **«Bez droge nema nade», često smo govorili.**

Da sam samo znao prije da postoji jedna osoba koja je u stanju pomoći svima kao što sam bio ja, svim ovisnicima o heroinu i svim ljudima s ruba. Ta osoba je rekla: *«Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni»* (Ivan 14,6). Ta osoba, Isus Krist, uvijek je bila uz mene, sve do onog trenutka kad me pronašla.

Godine 1970. ponovo sam se našao u zatvoru u jednom centru za mentalno oboljele. Tamo su došle osobe koje su nam prikazale film koji je govorio o Isusu Kristu. Puno njih je došlo gledati, a ja sam nakon filma uzviknuo: «Ovo je fanatizam! Zar nas zaista ova crna knjiga zvana Biblija može oslobođiti? Ne mojte me zasmijavati!» Iako se nisam slagao s onim što sam video, počeo sam razumijevati ponešto o Isusovoj ljubavi.

Sljedeće ljeto otisao sam u München. U Englischer Gartenu smjestio sam se na livadu na kojoj su neki

mladi pušili hašiš. Vidio sam da su na jednom uzvijenju kršćani koji su propovijedali i pjevali. Nisam ih htio slušati pa sam ih naširoko zaobišao. Nakon nekog vremena na istom mjestu ponovo su bili ti kršćani, ali ovaj put nisam ih htio zaobići, već sam im odlučio pokazati što mislim o njima. **Nisam im mogao dati batine jer nisam imao snage; tada sam težio samo 54 kilograma. Ali zato sam imao jako britak jezik i napao sam ih mnogim pogrdnim riječima**, da bih zatim ušutio jer me ono što su rekli posebno dirnulo. Danas znam da je to bila ljubav Isusa Krista.

Frustriran i ogorčen, odlučio sam vratiti se u Amsterdam. Nisam imao novaca, nikakve droge – samo apstinencijsku krizu koju sam morao podnijeti. Slučajno sam se našao u jednom poštanskom uredu dok sam pokušavao pokrasti turiste. Tamo su mi u susret došla dva čovjeka koji su mi govorili o Isusu Kristu i molili se sa mnom. Tada sam se prvi put molio jer sam zaista bio na kraju snaga. Rekao sam: «Isuse, ako ti zaista postojiš, pošalji mi heroin.» Isus to ne bi nikada učinio jer on voli ovisnike, ali ne i heroin. Tada to nisam znao i ponovo me nadvladala droga.

Ponovo sam počeo skitati, i to u društvu s Glennom. Tražili smo nekog dilera. On mi je rekao: «Idemo pronaći malo novaca.» Popeli smo se na jednu barku, otvorili su nam i jedan nas je glas pozvao da uđemo. Glenn je bio tamnoputi momak, jak i pun snage, iako se ubadao već neko vrijeme. Čim smo ušli u barku, uzeo je jednu bocu iz kuta, zatim je uhvatio čovjeka za vrat i rekao mu: **«Daj mi novac.»** Tada je čovjek otvorio novčanik i dao mu novac. **«Želim ih sve.»** Prestravljen, čovjek je dao Glennu sav svoj novac. Ja sam ga čekao u tišini i pušio, a zatim smo pobegli i podijelili plijen.

Nakon nekoliko dana našao sam se u Četvrti crvenih svjetiljki i jedan prijatelj ispričao mi je o nekim kršćanimima koji su imali kuću za rehabilitaciju narkomanu. Iako sam znao da mrzim kršćane, znao sam i da su oni ostali moja posljednja nada za izlaz iz ovisnosti. U jednom baru sreо sam mladića koji mi je rekao: **«Prijatelju, i ja sam nekada bio narkoman i sve sam probao da bih izišao od droge, ali samo jedan te može osloboditi: Isus Krist.»**

Osjećao sam podjelu u sebi: s jedne strane, htio sam potražiti kršćane, a s druge, htio sam pobjeći od njih.

Nakon tko zna kojeg izlaska iz psihijatrijske klinike postalo mi je jasno da ću provesti ostatak svog života ulazeći i izlazeći iz zatvora i psihijatrijskih klinika. Tako sam odlučio potražiti kršćane nadajući se njihovoj pomoći u namjeri da definitivno promijenim svoj život. Oni su me prihvatali takvog kakav sam bio, kao ovisnika o drogi.

Tko se drugi mogao pobrinuti za mene bez brige o tome tko će platiti troškove terapijske rehabilitacije? **Imali su lijepu kuću na sjeveru Nizozemske u kojoj je bilo ovisnika, alkoholičara, prostitutki, ali i dosta ljudi koji su doživjeli oslobođenje po Gospodinu Isusu.** Svaki put kad je apstinencijska kriza napadala nekoga, oni su uvijek bili spremni pomoći. Ovaj put bio je moj red i jedan od tih kršćana je uvijek bio blizu mog kreveta. Ponekad ih je bilo dvoje ili troje da se brinu o meni. Pričali su mi kako ih je Gospodin oslobođio i molili su zajedno sa mnom.

Prva kršćanska knjiga koju sam pročitao bila je **«Bježi mali, bježi»** koju je napisao Nicky Cruz. Nicky je imao prošlost sličnu mojoj. S 15 godina ostavio je obitelj da bi postao vođom bande jer je njegova žeđ za vlašću i protivljenje bilo kojem obliku autoriteta

«...moj život je postao noćna mora»

bila za njega iznad svega. Bio je jako nasilan, nije poznavao ljubav niti je iskazivao emocije. Ja sam dobro poznavao kroz što je prošao Nicky. Dok sam čitao njegovu knjigu, vraćao mi se u sjećanje cijeli moj život i morao sam priznati samome sebi da sam, kao i Nicky, hodao jednosmjernom cestom koja vodi samo prema smrti. Kao i on, i ja sam bio bez nade, bez budućnosti – umoran od bježanja.

Jednog dana dok sam čitao Bibliju, Gospodin mi je govorio kroz svoju Riječ rekavši mi: «Onog tko dođe k meni neću izbaciti.» Koje prekrasno obećanje! U molitvi sam povjerio sve moje grijeha Isusu rekavši mu: **«Ne mogu više, dolazim k tebi, povij moje rane, daj da te osjetim i ja ћu te slijediti. Dat ћu ti svoje grijeha i cijeli moj život; uzmi me za ruku.»** On me oslobođio! Nema više liječnika ni psihijatara, već samo Isus!

U Psalmu 138 piše: *«Kad sam te zazvao, uslišio si me, dušu si moju pokrijepio.»* Svaka zemaljska sloboda samo zasljepljuje naše oči i zbumjuje naša osjetila.

Moja potraga za slobodom učinila me robom grijeha, a moj život je postao noćna mora. Samo je Isus

mogao razbiti lanac koji me je vezivao za grijeh, zato ga slavim i zahvaljujem mu do vječnosti. Zbog nje-gove velike milosti danas sam potpuno slobodan od droge i sretan sam što sam postao sin Božji. On je umro za svakoga od nas na križu i oslobođio nas je od grešnosti.

Nakon što sam proveo godinu dana u ovom prihvatnom centru, vratio sam se u Njemačku. U Münchenu mi je Bog pomogao da nađem posao u jednoj pizzeriji. On mi je pomogao i dao mi je radost i snagu da uspijem raditi. Prvi puta sam uspio raditi stabilno, bez prekida, čak sam uspio dočekati i moje prve ljetne praznike, što je za mene zaista bilo veliko čudo. Koja radost života! Konačno moje ruke nisu više služile da bi krale, da bi provaljivale ili da bih u njih ubrizgavao drogu; sada sam mogao i pomagati bližnjemu. Ali to nije bilo tako jednostavno za nekoga tko je imao prošlost poput moje.

Rane mog prošlog života bile su skoro zarasle, ali odjednom su se ponovo otvorile i ponovo sam se počeo drogirati. Vratio sam se u Amsterdam, kupio heroin i ubadao se. U međuvremenu su moji kršćanski prijatelji, zabrinuti za mene, prijavili moj nena-

dani nestanak. Možda nitko ne može shvatiti ono što sam osjećao nakon što sam se ubadao po tko zna koji put, ali mogu sa sigurnošću reći da sam se bezgranično sramio. Koji skandal, pasti u isto blato, za nekoga tko je bio oslobođen snagom Isusa Krista i tko je iskusio njegovu radost i njegov mir. Ali ljubav Božja i njegova milost su puno veći od naših promašaja.

Dok sam u Amsterdamu sjedio u jednom baru i slušao glazbu, ušlo je dvoje kršćana da zaliđepi letke. Odlučio sam otići do njih i ispričati im da sam i ja sin Božji, ali sam nažalost pao ponovo u grijeh. Zatim smo se zajedno molili i ja sam priznao svoje grijehe Bogu. Sve to pomoglo mi je da shvatim kako sam bio jadan, ali također i da me nitko nije mogao uzeti iz ruku nebeskog Oca.

Odmah sam se vratio u München gdje sam našao kršćane koji su se molili za mene. Znao sam da mi je, nakon zadnje pogreške koju sam počinio, Gospodin oprostio i ja sam mogao nastaviti slijediti ga. Od tada nadalje nisam nikada više pao u iskušenje. Od toga trenutka moj život imao je smisao i cilj. Bog me oslobodio od svih veza s drogom, dao mi je dom

i znao sam da sam na sigurnom s ovim prekrasnim Bogom koji drži svoja obećanja.

Kad imaš posla s nekim dilerom, ne znaš nikada je li ti dao drogu ili otrov. Vjeruješ mu bez ispitivanja onog što ti je dao. Zapravo mnogo ljudi je prevareno i umrlo od otrovanja. Ali u Isusa se možeš slijepo pouzdati jer on ne laže. Ovo je svjedočanstvo koje nam bezbrojne osobe govore već tisućečima. I ja sam pustio da me vodi vjera u njegovu Riječ i tako sam našao mir za svoju dušu. Oslobođen sam od grijeha i od ovisnosti o drogi.

Rolling Stones: Brian Jones

Sympathy for the devil

Jedan od najslavnijih bendova svih vremena su Rolling Stones, već i zbog činjenice da su za jedno na sceni već više od 46 godina. To po buđuje puno znatiželje s obzirom na okrutnost rock biznisa. Članovi grupe, osim pokoje iznimke, ostali su uvijek isti. Tako je suosnivač, gitarist i prvi vođa benda napustio Stonese već 1967. godine. Zamijenio ga je Mick Taylor, a njega pak Ron Wood. Na kraju je basist Bill Wyman napustio grupu da bi uživao u zasluženom odmoru. Mick Jagger i ostali nisu otišli, već su nastavili govoriti: «*It's only Rock'n'Roll but I like it.*»

Brian Jones žalosno je umro 3. srpnja 1969. utopivši se u vlastitom bazenu.

A sve je počelo tako dobro za malog Briana. Voljeni sin svojih roditelja već je kao dijete naučio svirati klavir svoje majke. Imao je veliki glazbeni talent i već s 15 godina svirao je sedam instrumenata. Bio je pravo englesko «dijete sunca»: pomadan, očaravajući i rječit.

Nažalost, bio je poznat i kao čudljiva osoba s teškim karakterom koja je često i rado pretjerivala u svom ponašanju. S devetnaest godina već je imao troje vanbračne djece. U toj dobi odlučio je postati glazbenikom. Njegova velika strast bio je blues što ga je dovelo do Londona. Tu je upoznao Alexisa Cornera, jednog od najboljih blues glazbenika tog vremena. Preko njega je upoznao Micka Jaggera i Keitha Ric-

hardsa. Bila je 1962. godina kad je otvoren put rođenu Rolling Stonesa. Zbog svoje izvanredne glazbene nadarenosti, Brian je odmah proglašen vođom benda. Do 1965. svirao je samo gitaru, a poslije je koristio i druga glazbala. Svirao je flautu u «Ruby Tuesday», sitaru u «Paint it black», marimbu u «Under my Thumb», harmoniku u «Backstreet Girl» i čembalo, kazoo, bendžo, orgulje, klavir i razne puhačke instrumente u «Hackbrett». Ova upotreba raznolikih instrumenata trajala je od 1965. do 1967. godine.

Brianov životni stil postajao je sve pretjeraniji. Preustrojio se obožavanju svojih ženskih fanova, divile su mu se osobe poput Andyja Warhol-a i Toma Wolfa i bio je najfotografiraniji ljestvica međunarodne rock scene. Previše je pio, pušio je previše marihuane i uzimao je previše preparata za smirenje i stimulansa. Za vrijeme američke turneje 1964. bio je nepouzdan i nediscipliniran. Tako je izazvao druge članove benda da se distanciraju od njega. Skori prekid sa Stonesima bio je na pomolu. Nova uspješna kombinacija Stonesa, Jagger-Richards, čini se, nije osjećala potrebu za ekscentričnim Jonesom.

Ova činjenica toliko je dotukla Briana da je povećao svoju konzumaciju droge. Između 1965. i 1968. doživio je bezbrojne i teške slomove zbog kojih su ga slali u bolnicu, a nekad i u zatvor. Postajao je sve

paranoičniji i povukao se iz benda. Njegovo je samosazaljenje proizlazilo i iz činjenice da je izgubio svoju veliku ljubav, Anitu Pallenberg, zbog Keitha Richardsa. Skoro sve njegove djevojke sličile su na Pallenberg.

Godine 1968. Stonesi su odlučili da Brian Jones više neće biti član grupe. Dali su mu 100 000 funti od kojih je kupio vilu na selu.

Imao je velike planove koji nikad nisu postali stvarnost. zajedno s Jimmijem Hendrixom htio je osnovati najslavniji bend na svijetu koji bi bio bolji od Stonesa, Beatlesa i od CCR-a.

Njegov je san završio u noći 3. srpnja 1969. On i njegova djevojka ugostili su jedan par i, nakon duge večeri s previše viskija i pušenja, odlučili su otploviti malo u bazenu. Djevojke i prijatelj brzo su se vratili u kuću, a nakon nekoliko minuta pitali su se gdje je Brian. Njegova ga je djevojka našla na dnu bazena, utopljenog! Autopsijom je konstatirano: smrt zbog utapanja. Ali nitko nije bio u stanju razjasniti činjenice koje su dovele do njegove smrti. Sve do danas postoje najgoričenije spekulacije o smrti ovog čovjeka.

Zašto tako mnogi rock pjevači umiru tako brzo? Je li to zaista samo stil života, ili možda neka vrsta danka, cijena uspjeha?

Možemo razmišljati o ovoj temi skačući s jednog tumačenja na drugo. U svakom slučaju, činjenica je da su Brian Jones i drugi članovi benda simpatizirali sotonizam. Naslovi njihovih pjesama dokaz su za to, npr. «*Sympathy for the Devil*» ili naslov cijele ploče: «*Their Satanic Majesty Request*». Bili su pod utjecajem okultnog filmskog autora Kennetha Angera. Čak je i osnivač sotonske crkve u Americi, Anton La Vay, dao mladim glazbenicima uvod u okultne prakse. Nije potrebno demonizirati sve što se događa u svijetu rock i pop glazbe, ali očito je da su osobe poput Briana Jonesa, Jima Morsona, Jimmija Hendrix-a, Kurta Cobaina i drugih imale nešto zajedničko, a to je određeni životni stil udaljen od svakog morala i straha Božjeg, zbog čega su morali platiti tako skupo. Kao i mnogi drugi, Brian Jones bio je poput dječaka koji traži ljubav, prave prijatelje i slobodu. Nažalost, tražio ih je na pogrešnim mjestima. Sva obećanja koja su mu bila dana nikada se nisu ispunila.

Suprotno tome, Bog ispunjava sva svoja obećanja jer on je Bog istine i ljubavi. Bog ti obećava da ćeš biti slobodan. On kaže:

«*Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas oslobođiti. Ako vas dakle Sin oslobođi, zbilja ćete biti slobodni.*»

(Evangelje po Ivanu 8,31-32.36)

The Who: Keith Moon

The moon and the stars

In je čovjek s tisuću lica i utjelovljenje duše grupe The Who. Moon sjaj iiza svojih uđaraljki i svira kao da njegov život ovisi o tome. Ali Moon (mjесец; op. prev.) ima dva lica, od kojih je jedno uvijek skriveno od pogleda. Moon se pola-

ko kretao prema brodolomu, sve dok ga zemlja nije prekrila.

Keith Moon rođen je u Londonu 23. kolovoza 1947. Prema podacima, rođen je prerano i zato je bio izoliran, slabašan i malen dječak. U školi Keith se mora pokazati velikim i zadobiti odobravanje ponašajući se kao klaun.

Kad je s 14 godina zbog nesposobnosti izbačen iz obavezne nastave, njegovi nastavnici odahnuli su što neće više morati podučavati pravilima neposlušnog učenika.

Keith je uspio privući pažnju na sebe kao bubnjar. Nije uspijevao sjediti mirno i stalno je pravio buku. Njegov stil razvio se dosta individualno i na jedan jako kreativan način. Kasnije je bubnjar našao inspiraciju u liku «životinje» iz Muppet Showa.

Keith je nesvesno razbio sva pravila bubnjanja i briljirao je u bendovima koji su nastupali na radiju. Pritom se uspinjao sve više. Moon je umjetnički uspio kada je 1964. svirao s grupom The Who. Vika i teatralne geste bili su dio njihovih koncerata koji su nudili najagresivniji britanski rock tog vremena. Dotiču dno za vrijeme jednog televizijskog snimanja, kada su razbili opremu studija pred televizijskim kamerama. Engleska je zaprepaštена.

Od tada nadalje nakon svake turneje redovito su uništavali svoje instrumente. Svojim neobuzdanim bubnjanjem uznemiravali su ljudi po hotelima. Novine su bile pune naslova «Moon the Loon». On je oživio imidž grupe The Who humorom, neprirodnim gestama i živahnom mimikom. Od instrumenata je uspijevao izvući zvukove najraznolikijih boja. Publika ga je voljela kao šaljivđiju i pljeskala mu kao vrhunskom bubnjaru. Moon je postao omiljena osoba među publikom.

Kad su postigli status rock zvijezda, nitko nije bio tako pun alkohola i droge kao Moon. Noću je pak nazivao prijatelje i snuždeno ih pitao žele li mu dobro. Neprestano je od svih tražio ovo priznanje, nesposoban sam stvoriti pozitivne kontakte. Duboka nesigurnost prekrivala je dušu umjetnika koja je sličila na pejzaž pun kratera u koji je vrlo nerado ulazila svjetlost. Iza nasmijane strane mjeseca skrivala se jedna osobnost koja nije nikada mogla biti ono što zapravo jest.

Postalo je još tužnije kad je u pokušaju da pobegne od jedne grupe bijesnih i prijetećih huligana, vozeći svoje auto, slučajno pregazio svog tjelohranitelja koji se bio spotaknuo. Ova je trauma pridonijela tome da se Moon još više zatvori u svoju ljušturu samoće i potpuno se preda alkoholu. Ništa više u životu ga nije zanimalo. Droe su ga sve više gurale ususret

smrti. Prekasno se u slavnom umjetniku prepoznao jedan psihički nedostatak zbog kojeg je započeo psihoterapiju. Keith Moon umro je 7. rujna 1978. zbog pretjerane doze tableta koje su trebale ublažiti njegovu ovisnost o alkoholu. Umro je u zoru.

Vjerojatno se nijedna druga pjesma ne može tako dobro pripisati Keithu Moonu kao «*Love, Reign Over Me*» (iz dvostrukog albuma «*Quadrofenia*»). Moon je tijekom cijelog svog života želio primati ljubav i pažnju, ali je u svojoj psihičkoj propasti bio u isto vrijeme nepristupačan. Pred svoj kraj, svojim noćnim telefoniranjima sažeo je cijelu svoju dilemu. Jer ako sva druga pitanja prestanu u životu, jedno će još uvijek ostati: «Jesam li voljen?» Strah da nisi voljen je kao duboka rana koja boli kad je dotakneš. Onaj tko zna da je voljen od Boga, ima u životu novi temelj. Neki ljudi ne mogu vjerovati da ih netko može voljeti. Ipak, za našeg je Stvoritelja važno da se vratimo k njemu i da nađemo mir u njegovom nježnom zagrljaju.

«*U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorodenoga posla u svijet da živimo po njemu. U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeha naše. Ljubljeni, ako je Bog tako ljubio nas, i mi smo dužni ljubiti jedni druge. Tko ispovijeda da je Isus Sin*

Božji, Bog ostaje u njemu, i on u Bogu. U ovom je savršenstvo naše uzajamne ljubavi: imamo pouzdanje na Sudnji dan jer kakav je on, takvi smo i mi u ovom svijetu. Straha u ljubavi nema, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah je muka i tko se boji, nije savršen u ljubavi.»

(iz 1. Ivanove 4,9-11.15.17-18)

Queen: Freddie Mercury

Pitanja bez odgovora

U jednom malom mjestu na otoku Zanzibaru u Indijskom oceanu, istočno od Tanzanije, 5. rujna 1946. rođen je kao sin jednog diplomata u administraciji britanske kolonije, Farrokh Bulgara, čovjek koji će jednog dana postati frontman grupe Queen.

Svoj nadimak «Freddie», koji ga je uvijek pratio, dobio je na engleskom koledžu u Mumbaju, gdje je također otkrio i svoju predodređenost za glazbu, kao i interes za umjetnost i modu. Nešto kasnije ovo će ime promijeniti u umjetničko ime Freddie Mercury. Njegovi školski kolege ocijenili su ga kao skromnog

i stidljivog dječaka potpuno posvećenog glazbi. Postao je članom školskog zbora i sa samo 12 godina osnovao je svoj prvi bend.

Kada je imao 17 godina, njegova obitelj bila je prisiljena napustiti otok i izbjegći u Englesku zbog nereda u zemlji.

Tu je dobio mogućnost studirati dizajn na College of Art. Osim što je diplomirao grafički dizajn, ostvario je i važno poznanstvo s poznatom glazbenom grupom Smile čiji će postati član u svojstvu glazbenika i savjetnika.

Kada je lider grupe Tim Staffel napustio grupu, Mercury, Brian May i Roger Taylor ujedinili su se i u travnju 1970. osnovali grupu Queen. Kasnije će im se pridružiti John Deacon.

Tijekom 1972. s prvim pravim diskografskim ugovorom grupa će postići i svoje prve uspjehe, koji će se nastaviti sljedećih dvadeset godina. Djela kao što su: «*We Are The Champions*», «*Crazy Little Thing Called Love*», «*Another One Bites The Dust*» i, nimalo na posljednjem mjestu, epohalna pjesma «*Bohemian Rhapsody*», osigurali su joj poznatost na svjetskoj razini. Ljestvice su se tresle. Grupa Queen donijela je revoluciju na rock scenu.

U svoju glazbu uspjeli su prenijeti pjesničke utjecaje i određeni glamur. Kao glavni vokal istaknuo se ponajprije Mercury. Koristio je držač mikrofona kao da je čarobni štapić i njime inscenirao nastupe s izvanrednim plesovima.

Na počecima grupe Queen, život Mercuryja bio je obilježen neprestanim radom. Ali tu su bile i mnoge

noćne zabave i brojne ljubavi. Kako u životu na podiju, tako i u onom privatnom, živio je sa zanosom. **Jednom je samo na jednu zabavu potrošio 50 000 funti.**

U njegovom su se životu stalno mijenjali partneri, a on je priznao: «Ljubav je za mene poput ruskog ruleta. Nisam u stanju kontrolirati je.» Istovremeno je povećao i svoju konzumaciju droge.

Polovicom 1970.-ih godina priznao je svoje biseksualne sklonosti. Bio je svjestan da bi ga njegov životni stil i njegove naklonosti mogli voditi u smrt. U sljedećim se godinama pričalo: «Njegova noćna mora bila je pomisao da će ući u neku sobu s praznim krevetom.» Njegov vlastiti prijatelj, Elton John, upozorio ga je da ne pretjeruje. Svejedno, nije slušao ovo zvono za uzbunu, tako da se sve više utapao u život pun seksualnih neumjerenosti i «zapalio nit svog života kao ono kad se pali svijeća na oba kraja i od sredine», kao što je rekao DJ Kenny Everett nakon njegove smrti. «Gori dobro, ali kratko.» Mercury je umro u Londonu od side sa samo 45 godina.

Malo prije smrti njegove su misli bile uronjene u razmišljanja kako se, sa svim svojim inovativnim zabavama, neumjerenostima i u svojoj beskonačnoj umjetnosti presvlačenja, nije uspjevao obuzdati. Tako će u proljeće 1991. pjevati u svom klasičnom djelu: «The Show Must Go On» (predstava mora ići dalje).

Nijedna druga pjesma ne predstavlja na tako jasan način stvarnost njegovog scenskog života:

*«Inside my heart is breaking,
My make-up may be flaking,
But my smile still stays on.»*
*«Unutar mene moje se srce cijepa,
moja se šminka ljušti,
ali osmijeh još uvijek ostaje.»*

Pjesma oslikava ono što je Mercury živio u svojim posljednjim godinama. Polako su mu se počele gadići predstave i neprestana prerađavanja. I usprkos trenutku svjesnosti, shvaća da je zarobljen u vrtuljku zabave. Sve više gubi osjećaj za sve i ponovljene fraze koje se javljaju u pjesmi sliče na poziv upomoći:

*«On and on, does anybody know what we are
looking for?
On and on, does anybody know what we are
living for?»*
*«I dalje i dalje, zna li itko što mi to tražimo?
I dalje i dalje, zna li itko za što mi to živimo?»*

Zašto si Mercury postavlja određena pitanja, iako je postigao sve i iako je mogao zadovoljiti svaku svoju želju? **Kako je moguće da mu popularnost, novac, uspjeh i droge nisu dali smisao života?** Ne znamo je li ikada pronašao odgovore na svoja pitanja.

Mi ljudi, kako tada tako i danas, krećemo u nemirnu potragu za smislom našega postojanja. Poneki, neki više, neki manje, uspijevaju staviti na stranu ključna životna pitanja. Glazba, droga, alkohol, veze ili hobiji služe tome da odvrate pažnju od potrage za pravim smislim života.

Usprkos zanosu ovog vremena, u pozadini našeg života uvijek se pojavljuje pitanje: zašto živim? Onaj tko postavlja ovakvo pitanje, raspituje se o vlastitom životu. Što se događa ako moj život prođe bez da sam razumio pravi cilj života? Ali postoji li uopće pravi cilj života?

Zapravo ovo pitanje i nije baš ohrabrujuće i, da bude iskreni, ne razmatramo ga baš često zato što vjerojatno nismo u stanju pronaći zadovoljavajući odgovor. Ali postoji netko tko zna što je život i koji je to njegov cilj, a to je onaj koji je stvorio život: Bog.

Bog je oblikovao čovjeka i voli ga. On voli nas. Želi nam prenijeti svoja razmišljanja i svoje planove. Zbog toga mu na srcu стоји želja da s nama ostvari povezanost. On je prvi veliki korak već napravio onda kada je Isus Krist, Božji Sin, došao na svijet. Na taj način Bog je obnovio naš raskinuti odnos svojim dolaskom s visine. Mi nismo u stanju otkriti tko je Bog **jer zapravo ne znamo ni tko smo mi**. Bog nam

se morao objaviti prelaskom preko provalije koja nas razdvaja dajući nam tako priliku.

«*Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječe ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube..»*
(1. Korinćanima 2,9)

To je Bog učinio preko Isusa Krista.

«*Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek - Krist Isus, koji sebe samoga dade kao otkup za sve..»* (1. Timoteju 2,5-6)

«*Nitko nije užišao na nebo doli onaj koji siđe s neba, Sina Čovječji..»* (Ivan 3,13)

«*Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani..»* (Ivan 1,18)

Informiraj se o toj osobi. Čitaj ono što je ona rekla, ali nemoj ostaviti da prođe previše vremena. Prije dvije tisuće godina dogodilo se nešto nevjerojatno: Bog je postao čovjekom. Isus je jedini koji ti može ponuditi toliko željeni mir zato jer on može izlijeciti tvoju vezu s Bogom. Isus je platio za krivicu ljudi. Umro je na križu za tebe i za mene i platio je zbog našeg ignoriranja i našeg odbijanja Boga.

Sâm nemaš nikakvu mogućnost pronaći odgovore na velika životna pitanja. Ova velika slabost zajednička je svim ljudima. Bog ti osobno mora govoriti. Pitaj ga. Moli Isusa da uđe u tvoj život. On obećava da će se objaviti onima koji ga traže svim srcem, koji to rade ozbiljno i koji su spremni činiti njegovu volju, a ne svoju.

Mercury je sve probao da bi na kraju došao do zaključka da se na životna pitanja ne može odgovoriti alkoholom, drogama, vezama, slavom i pa čak ni glazbom. Nemoj dopustiti da se na kraju svog života pitaš:

«*I dalje i dalje, zna li itko što mi to tražimo?
I dalje i dalje, zna li itko za što mi to živimo?*»

Joy Division: Ian Curtis

Depresija

Bolje je biti tužan, nego smijati se. Tako bi se mogao parafrasirati život Kevina Curtisa, soloista grupe Joy Division, koji se završio prije nego što je zapravo i počeo.

Rođen 15. srpnja 1956. u maloj građanskoj obitelji, a odrastao je u blizini Manchester-a. Macclesfield je bilo malo, sivo, bučno i zamorno mjesto, u kojem je vladala depresivna atmosfera koja se doslovno mogla dotaknuti rukom. Ovaj potišteni ambijent pojačao je u Ianu želju za promjenom. Sanjao je otvorenih očiju.

S oko 16 godina otkrio je svoju poetsku crtu. Inspiriran Davidom Bowieom, Iggyjem Popom i Velvet Undergroundom, počeo je skladati glazbu i pisati tekstove pjesama. Ianov melankolični karakter i njegov misaoni duh još su više pridonijeli tome da svoje emocije izražava riječima. Uskoro je upoznao jednu djevojku u koju se nepovratno zaljubio. Tako je počela jedna romantična priča. Dana 13. kolovoza 1975. Ian je zaprosio svoju djevojku Deborah, još jednom potaknut ponajviše željom za isprobavanjem novih osjećaja.

Nakon nekoliko godina, malo prije nego što će izvršiti samoubojstvo, priznao je jednoj svojoj ljubavnici da je ta odluka bila najveća pogreška njegovog života.

Uspon i pad

Negdje oko polovice 1976., nakon koncerta grupe Sex Pistols, gitarist Bernard Sumner i basist Peter Hook tražili su pjevača za svoj sastav. Curtis im se

predstavio nakon što je pročitao njihov oglas u jednoj prodavaonici ploča. Tako je ušao u svijet glazbe.

Grupa se zvala Warsaw i predstavila se po prvi puta 29. svibnja 1977. u mančesterskom pubu «The

Electric Circus». Između 1978. i prvih mjeseci 1979. dostigli su određenu popularnost na regionalnom nivou. Pojavljivali su se na prvim stranicama magazina, a njihove pjesme čule su se na radiju. Godine 1979. održali su više od 70 koncerata, sve u Velikoj Britaniji, osim jednog u Parizu. Najznačajniji događaj bilo im je jedno pojavljivanje na BBC-ju. Godine 1980. krenuli su na jednomjesečnu turneju po Europi. U programu je bila i turneja po Americi, predviđena za početak ljeta. I na glazbenom području bilo je novosti. U lipnju 1979. svojim prvim albumom *«Unknown Pleasures»* Joy Division je definitivno napustio punk stil. Postali su jedan od najznačajnijih sastava New Wavea utjecavši time na The Cure, Radiohead i na bezbrojne druge grupe. Konačno su realizirali i svoj prvi EP *«An Ideal For Living»*.

Srcedrapajuće i ravnodušno ponašanje, njegov način manjakalnog plesanja i odjeća iz tridesetih godina sigurno su doprinijeli njihovom brzom uspjehu. Nevjerojatno dubok ton glasa karakterizira je depresivan i mračan glazbeni stil Joy Divisiona, istovremeno privlačan i odbojan.

Nakon jednog koncerta u Londonu, dok se vraćao kući, uhvatio ga je teški napad grčenja. Liječnici su mu dijagnosticirali epilepsiju i prepisali mu jake lijekove. Bio je to težak udarac za njega i za njegovu okolinu. Od tog dana Curtis je sve češće patio od

epileptičkih napadaja tijekom predstava, tako da su Sumner i Hook bili prisiljeni pjevati umjesto njega ili čak svirati njegove dionice na gitari. Nažalost, krize s grčevima su se često pogrešno tumačile kao poseban dio predstave.

Problemi sa zdravljem i sve veći bračni problemi uništili su glazbenika, čiji su živci već bili tanki. Curtis je pokušao nadvladati svoje teške probleme. U tom periodu komponirao je svoju slavnu pjesmu «*She's Lost Control*».

Dana 16. travnja 1979. rodila se Natalie, njegova jedina kćer. Novi osjećaj prouzrokovani činjenicom što je postao otac i velike promjene u obiteljskom životu pokazale su se preteškim za njega. Zbog čestih odavanja i dugih putovanja Ian se sve više otuđivao od obitelji i bježao u jedan svijet kojeg je sam stvorio, sastavljen od studija za snimanje i koncertnih podija. Ograničavao se na pokoji slučajni telefonski poziv svojoj ženi između jedne i druge turneje. «*Love Will Tear Us Apart*», najslavnija Curtisova pjesma, opisuje situaciju njegovog privatnog života u tim godinama.

U toj tužnoj atmosferi dogodilo se nešto što se moglo očekivati. Za vrijeme jednog intervjua upoznao je novinarku Anniku koja je postala njegova ljubavница. Deborah je sve otkrila i zatražila objašnjenje. Očajan, Ian je priznao svoju vezu s Annikom, poku-

šao je prekinuti, ali bez uspjeha. Svaki put je tražio oprost od Deborah da spasi brak, ali na kraju njegova je žena zatražila razvod.

Pobjeda depresije

Njegov kraj došao je iznenada i bez upozorenja. U noći 18. svibnja 1980., dan prije predviđene američke turneje, Ian se objesio u svojoj kući u Macclesfieldu. Imao je 23 godine. Odlučujuća je sigurno bila teška depresija od koje je patio i koja ga je godinama mučila.

Depresija, nazvana i bičem dvadesetog stoljeća, relativno je nova bolest, užas koji pobuđuje pažnju i ne pokazuje znakove smanjivanja. Onaj tko pati od nje osjeća veliku nemoć. Često joj se ne prepoznaje uzrok, niti se uspijeva detaljno objasniti od čega se sastoji to mračno zlo, ta nestvarna težina, osjećaj da je sunce potamnjelo, da je u dušu ušao mrak usred bijela dana koji čini čovjeka nesretnim usprkos pogledu na cvijeće i na sve ono što je lijepo i taj osjećaj indiferentne militavost. Bolno je kada više ne osjećaš bol, nego samo ravnodušnu tuga... Niti jedna definicija ne može savršeno opisati depresivno stanje, Ah, kad bi me barem netko razumio! Savjeti prijatelja, dani s najboljim namjerama, potvrđuju samo to da oni ne razumiju. Povećava se usamljenost jer depresivna apatija guši svaki poticaj za povjerenje drugim ljudima. Očajnički se traži nešto što bi moglo

dati radost, ali toga nema. I onda se pitamo vrijedi li truda nastaviti živjeti.

Zašto se truditi živjeti? Nada da će se, prije ili kasnije, na neki način i od nekud, stvari poboljšati pojače da se izdrži. Iskušavaju se različite pomoćne metode, ali često na kraju ostaje još veći očaj nego na početku.

Dragi čitatelju, ako u tvom životu sve propada, ako si ljudski iscrpio svu svoju energiju, tada počni stavljati fragmente svoga postojanja u ruke Onoga koji može svaku stvar učiniti novom. Možda je jedina čvrsta stvar u zadnjim godinama bilo tvoje srce od kamena i nedostaje ti vjera da bi se nešto moglo promijeniti. Ipak, s Bogom se događaju stvari koje ne možemo niti zamisliti ako ih nismo osobno isprobali. On kaže:

«Zazovi me, i odazvat će ti se, i objavit će ti velike i nedokučive tajne o kojima ništa ne znaš.»
(Jeremija 33,3)

«Dat će vam novo srce, nov duh udahnut će u vas! Izvadit će iz tijela vašega srce kameni i dat će vam srce od mesa.» (Ezekiel 36,26)
«I zazovi me u dan tjeskobe; oslobodit će te, a ti ćeš me slaviti.» (Psalom 50,15)

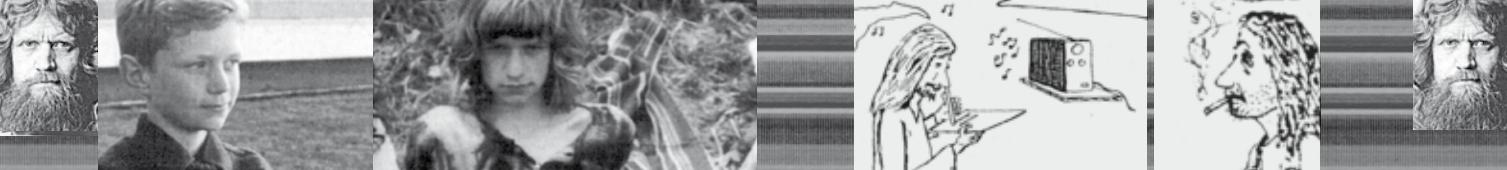
Joe

No hope in dope

Bio jednom jedan mladić koji je razbijao prozore bacajući sve što bi mu došlo pod ruku. Taj mladić jednog je dana sjeo za volan autobusa i probio blokadu njemačkih oružanih snaga postavljenu ispred jedne izložbe oružja, susrevši se na kraju s vojnim zrakoplovom. Ponekad bi odlazio s proslava da bi se nadisao malo svježeg zraka, ali nije više nalazio puta kući. **Taj mladić bio sam ja i sve to događalo se pod utjecajem droge.**

Koristim priliku da vam ispričam kako sam postao nepredvidljivi ovisnik o drogi i kako sam zatim izšao iz te opasne slijepе ulice.

Imao sam petnaest godina, pohađao sam gimnaziju, živio u dobrostojećoj okolini. Moji su roditelji imali trgovinu s nekoliko zaposlenih u Papenburgu u Njemačkoj. Imao sam mnogo obaveza i ništa mi nije nedostajalo. Nedjeljom sam išao u crkvu i nisam imao ništa protiv Boga. **Ali Bog je bio daleko, dalje od svećenika za oltarom, i zato sam tražio nešto što bi bilo**

bliže: svoje ploče. Za prvu pričest poželio sam gramofon. Počeo sam kupovati ploča s rock glazbom. **Slušao sam mnogo glazbe i mislio sam da mnogi rock tekstovi izražavaju upravo ono što sam osjećao.** Jednog lijepog dana, umjesto da idem na misu u nedjelju, počeo sam ići na onu subotom uvečer, započevši tako uživanje u noćnom životu Papenburga. Upravo u toj atmosferi rock glazbe, pojačala, bljeskanja i disko atmosfere počeo sam se udaljavati od svog običnog života.

Prvo sam počeo pušiti i piti, a kako od tog trenutka vjernost nije više bila među mojim vrlinama, počeo sam prilaziti djevojkama u diskoteci. Zatim su mi prijatelji ponudili prvi džoint, kojeg nisam odbio. Od tada nadalje sve sam se više družio s drugima, neometano lutajući po gradskim parkovima i trgovima, daleko od radoznalih očiju roditelja koji su, uostalom, bili zaokupljeni time kako popraviti štetu koju je moj brat počinio u školi svojim divljim ispadima. Na mene se nisu obazirali. Nisam se smatrao «teškim slučajem», čak ni «slučajem» uopće.

Sa svoje strane, osjećao sam da imam pravo proglašiti «malograđanima» sve one kojima se nije svidjalo

ono što sam radio. Među tim «malograđanima» si gurnuo su bili i moji roditelji koji su živjeli na konformistički način. S obzirom da su bili poduzetnici, iznad svega brinuli su za svoj dobar glas, mišljenja drugih roditelja, nastavnika i svih u susjedstvu. Svi su se oni meni i mojim prijateljima izgledali poput glumaca, puni predrasuda i sakriveni iza maski. Za razliku od njih, mi smo javno motali, bili smo slobodni od takvih shvaćanja i osjećali smo se kao pravi revolucionari. **Kada sam se napušio, sve brige postajale su beznačajne, a učinak popušenog džointa snažno je pojačavao draž rock glazbe.**

Naša «okupljanja na otvorenom» privlačila su sve više ljudi. Školski drugovi, čak i oni dobri, organizirali su zabave na kojima se pilo i ja sam ih rado posjećivao. Često bih sljedećeg jutra, kad bih ustao, nalazio svoju sobu i odjeću potpuno prekrivene blju-votinama. Moja osobnost mijenjala se pod utjecajem opijata, a ja to nisam primjećivao.

U listopadu 1972. preselio sam u sveučilišni grad Göttingen. Tada mi je fakultet izgledao kao iz filma strave: institucija s masom potpuno anonimnih ljudi, puna prekrcanih seminara i dugih redova čekanja.

Kako nikoga nije bilo briga pohađam li predavanja ili ne, uskoro nisam sudjelovao u nijednoj fakultetskoj aktivnosti. Dok nisam slikao, provodio bih ostatak vremena kod fontane na trgu ili u obilaženju kafića. Moj prvi LSD trip bio je fantastičan i psihodeličan. Sviđala mi se ta droga, ali nisam znao da pripada među najopasnije te vrste. Krenuo sam autocestom prema grobu. Iako sam ostajao na površini i izbjegavao utapanje, pretvorio sam se u pravog narkomana čiji život se vrti isključivo oko droge... U meni nije ostalo nimalo pobožnosti niti skrupula.

Glavni problem bio je kako nabaviti potreban novac. Gotovo svi ovisnici o drogi redovito su se finansirali ilegalnim metodama: postajali su dilerima ili su se bavili sitnim provalama. **Naš san bio je nabaviti dovoljno «robe» da se možemo udobno smjestiti za neko vrijeme.** Nakon što je jedan moj prijatelj dobio šest mjeseci zatvora zbog trgovanja drogom i paprenu novčanu kaznu zbog izbjegavanja poreza, postao sam svjestan opasnosti kojoj smo se izlagali. S obzirom da sam u svom malom stančiću pružao gostoprимstvo i starim hipijima, bio sam prisiljen vlastitim očima vidjeti jadnu stvarnost ovisnika o drogi: drhtavim prstima ubadali su se

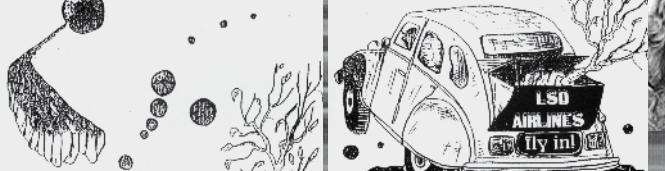
iskriviljenim iglama i zatim bili totalno izvan sebe zbog pogrešne doze: znojili se, češali, patili od proljeva... **Apsurdnost takvog načina života može se sažeti jednom šizofrenom jednadžbom: jad + droga = sreća.**

Gledanje takvih stvari držalo me podalje od igle. Ali bilo je trenutaka kada sam i ja bio skoro spreman na ubadanje. Jednom se dogodilo da je jedna 22-godišnja studentica, koju sam upoznao koji dan prije, umrla od predoziranja. Samo nekoliko sati ranije dugo smo razgovarali i pušili travu. Odveo sam je do bolnice, gdje se htjela očistiti, ali nije dobila mjesto zbog manjka kreveta. Vijest o njenoj smrti me uništila. Toliko sam se naljutio da sam potpuno izgubio kontrolu: bacao sam sve što sam imao u sobi i susjedi su pozvali policiju.

Protiv moje volje odlučeno je da idem na prisilan oporavak na psihijatriju. Vezali su me za krevet remenima i prisilno mi obukli košulju. Kad sam se konačno smirio, našao sam se u jednoj jako dugoj osvjetljenoj dvorani s još dvadeset drugih osoba. Većina prisutnih pacijenata bila je bolesna na živce. Jedina moja želja bila je da izidem odande. Silno sam se

«Nikad više droge!»

pokajao i obećao svojim roditeljima i samome sebi: **nikad više droge!**

Ipak nisam prestao. **Bio sam poput nezasitne proždrljive životinje.** Nije prošlo mnogo vremena i vratio sam se svom starom životu: izlascima u diskoteke i klubove. Pod utjecajem droge smatrao sam se velikim slikarom.

Preko slika koje sam naslikao pod utjecajem droge upoznao sam jednu grupu umjetnika sastavljenu od ljudi iz krugova glazbene avangarde.

Bilo koji alternativni životni projekt i sve pokušaje da proživim mistična iskustva moji roditelji promatrali su kritičnim okom, dok jednog dana nisu protjerali iz kuće jednog prijatelja iz mog kruga s kojim sam htio osnovati klub umjetnika. Tada sam ukrao dragocjenu maketu broda koju smo imali u kući, prodao je za malo novaca i pobegao na jug, noseći sa sobom kaput, kožnu jaknu, par smotuljaka i jednu vrećicu trave. Vratio sam se potpuno potrošen. U Rimu su me zatvorili zbog prosjačenja i slikanja na cesti. Na kraju policija me opratila do austrijske granice. Moj otac, koji je još uvijek živio u nadi da

će jednog lijepog dana jedan od njegovih sinova preuzeti vođenje firme, nagovorio me da započнем praksu kao trgovac kod njegovih prijatelja trgovaca u Westerlandu na otoku Sylt. Ali i ovaj pokušaj završio je kao fijasko.

Jedva se sjećam što se događalo u sljedećim godinama. Tjelesno, droge mi nisu mogle više ništa, ali moje psihičko stanje počelo se pogoršavati.

Moji su «tripovi» počinjali nenadano, čak i bez uzimanja droge. Postao sam krajnje naporna osoba koju su vlastiti prijatelji iz tog okruženja počeli izbjegavati. Bilo je normalno da ih noću dižem iz kreveta jer sam imao potrebu nešto popušti, a događalo se da bih čak razbijao svjetiljke jer mi je smetala pogrešna svjetlost. Slikao sam po zidovima bez dopuštenja ili pak pretraživao njihove kuće misleći da je negdje bilo droge koju su sakrili od mene.

Lutao sam bez cilja, tetovirao sam si ruke i bio sam uvijek u potrazi za drogom. Uvijek sam nosio oružje, lance i pribor za konzumaciju droge, zbog čega sam često imao probleme u pubovima i diskotekama u koje sam zalazio.

«Nikad nisam misli da će postati ovisnik.»

Moje tijelo počelo se buniti protiv otrova koje sam unosio.

Nisam razlikovao logično razmišljanje od figurativnih, zasjenjenih i obojenih predstava.

Nikad nisam misli da će postati ovisnik. Ja sigurno ne!

Malo-pomalo osjećao sam da ludim. Više puta bacio sam svu drogu koju sam posjedovao s namjerom da sutradan prestanem, da bih poslije nabavio dvostruku ili trostruku količinu. Malo-pomalo postalo je jasno da nisam mogao više nastaviti živjeti na ovaj način, zato jer sam se polako, ali sigurno ubijao. **Ponekad bih gasio cigarete na vlastitoj koži.** Bio sam poput svijeće koja je gorjela istovremeno na oba kraja.

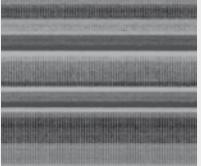
Na kraju, bez mnogo uvjerenja, podvrgao sam se terapiji u jednoj privatnoj klinici. Osim **malo fizičkog odmora**, ta dva tjedna nisu mi pretjerano koristila. Htio sam se vratiti čist, ali ne pod bilo koju cijenu. Čim sam ostao sâm, ponovo sam pao u svoju ovisnost o drogi.

U jednoj diskoteci sreо sam Dagmar. Bili smo zajedno još kao adolescenti. Poput mene, i Dagmar je iza sebe imala brojne propale veze i prekid studija. Pila je i povremeno koristila droge. Uzeli smo zajedno jedan stan, ali nismo mogli pomoći jedno drugom. **Nakon bezbrojnih dana provedenih u alkoholu i pretjeranoj upotrebi droge, izbacio sam je iz kuće.** Rupe od cigareta na mojim plahtama bile su motiv za tu svađu.

Zatim se Dagmar pokušala ubiti tabletama. Dok nije bila kod mene, shvatio sam da je volim, ali bio sam previše ponosan da je pozovem da se vrati. Nastojao sam ošamutiti svoje osjećaje na uobičajen način.

Jednog dana, zajedno s jednim mojim prijateljem ovisnikom, odvukao sam kantu za smeće s ulice do svog stana, ispraznio je na svojim plahtama i počeо pretraživati po smeću u potrazi za ostacima droge koji su slučajno mogli pasti u pepeljaru u dobrim vremenima.

Shvatio sam konačno do koje sam točke došao, čak i dok nisam bio drogiran. S druge strane, to još nisam htio priznati.

Mislio sam da neću dočekati trideseti rođendan.

Ali onda je stigao i taj dan, kojeg danas smatram početkom kraja moje karijere ovisnika o drogi.

Te kišne večeri u studenom, htio sam ući u jedan lokal, ali bio je zatvoren. Kasnije sam saznao da je vlasnik, jedan poznati tip u gradu, ubio nekog čovjeka. Iznerviran, odlučio sam vratiti se kući, ali pogled mi je pao na jedan mali oglas postavljen iza jednog dobro osvijetljenog prozora. Na njemu je pisalo: «Isus kaže: dođite k meni svi vi umorni i opterećeni i ja ћу vam dati odmor.» Imati mir u duši u ovome svijetu čista je iluzija! Bez obzira na tu misao, pozvonio sam na zvono, između ostalog i zato što te večeri nisam baš imao volje ostati sam u kući. Jedan bračni par studenata otvorio mi je vrata i bez mnogo uvoda pozvao da uđem.

Na stolu u dnevnom boravku bila je jedna velika Biblija i jedna ploča Barryja McGuirea. Razumio sam se u rock, ali od Barryja McGuirea čuo sam samo njegovu uspješnu ploču *«Eve of Destruction»*. Zainteresirao sam se i pitao mogu li poslušati. Moćni glas Barryja pokrivaо je rastući ritam. Ostao

sam zaprepašten kad su se odjednom glazba i poruka drastično promjenili: «*Don't blame God for the sins of America (nemoj kriviti Boga za grijeh Amerike)*.»

Nešto se dogodilo Barryju McGuireu. Taj nekonformistički pjevač, poznat u cijelome svijetu, priznavao je Isusa Krista kao jedini izlaz iz cijele ove dileme. Baš Isusa! U stanju u kakvom sam bio mogla me više oduševiti neka nova tablet ili neka nova istočnjačka meditacija. Što uopće znači grijeh? Nisam zapravo imao volje slušati nekakvo predavanje. A ipak, i ovaj par govorio je o Isusu na drukčiji način od onoga na koji sam navikao na vjeronomušku ili na misi. Za njih Bog nije bio neko apstraktno biće izvan horizonta našeg iskustva, već jedna stvarna osoba, ovdje i danas dohvataljiva, živa i puna ljubavi prema nama. Objasnili su mi da Isus nije došao u jedan lijep i zdrav svijet, već u potpuno uništen svijet u kojem se sve ono što je Bog stvorio i poklonio ljudima zloupotrebljava.

Kao Jaganjac Božji bez ikakve mane, Isus je ponio grijeh svijeta na križ Golgotе da bi pomirio grešni svijet s Bogom.

«Moraš shvatiti da se ne možeš skrivati pred Bogom, možeš doći k Isusu onakav kakav jesi: ovisnik o drogi, grešnik, recidivist. Ljubav Božja će te promijeniti», govorilo mi je to dvoje. Godinama su se i oni drogirali. Svjedočili su: Isus Krist može te oslobođiti od svih ovisnosti, pokloniti ti pravi mir te duboku i stvarnu sreću.»

«Onaj koga Sin oslobodi, zaista je slobodan», citirali su mi Bibliju. A ja sam htio biti slobodan.

Puna mi je kapa više bila tog vrtuljka: droga – psihiatrija – droga - psihijatrija, koji se sve brže okretao oko mene. Ponudili su da se mole za mene. Poslije sam često išao kod njih, a odveli su me i u jednu dvoranu nazvanu «Kafić Isus» na rubu pješačke zone. Tamo sam sreo mnoge ljude koji su na najrazličitije načine iskusili vjeru u živog i uskrslog Isusa Krista. Na početku ne bih izdržao više od četvrt sata jer bih morao izaći i zapaliti. Ipak svjđala mi se pristupačna atmosfera i ta obostrana otvorenost. Čitao sam Sveti pismo onoliko koliko sam mogao. Osobno mi je govorio Davidov 32. psalam: *«Prešutjet' sam htio, al' kosti mi klonuše od neprestana jecanja. Danju i noću ruka me tvoja tištala, snaga mi se trošila k'o za ljet-*

nih žega. Tad grijeh svoj tebi priznah i krivnju svoju više ne skrivah. Rekoh: 'Priznat ću Jahvi prijestup svoj', i ti si mi krivnju grijeha oprostio.»

Ovaj David me ohrabrvao. Ako je Bog oprostio Davidu, koji je počinio preljub s jednom ženom i ubio njenog muža, onda je mogao i meni oprostiti. Od te noći, kad sam pozvao Isusa da postane Gospodar mog života, Bog je vidljivo postao moj prijatelj. Izvana se nisam uopće promijenio.

Spoznao sam da je droga poput zida koji se uzdiže između mene i Boga. Za vrijeme jednog molitvenog susreta u kući, zamolio sam nebeskog Oca da mi oprosti i bacio sam duhan i hašiš u zahodsku školjku. Osjetio sam neopisiv mir i znao sam da, što god se dogodi, Isus je pobjednik u mom životu. Te noći spavao sam dubokim i mirnim snom. Zatim se dogodilo nešto nevjerojatno: neki su vjernici pristupili Dagmar na ulici i tako je i ona počela posjećivati sastanke u «Kafiću Isus».

Osim 30-40 cigareta dnevno i dva, tri pijanstva, nisam bio loše. Zatim sam otišao godinu dana volontirati «za Isusa» u društveni kamp pri jednom centru

«Godine i godine posvećene konzumaciji droge ne mogu se tako lako odbaciti.»

za pomoć teškim slučajevima. Tamo sam uvidio da jedan asistent koristi mirne večernje sate da bi na radijatoru osušio biljke kanabisa koje je uzgajao. To me potaklo na povratak drogama. Sâm u svojoj sobi, započeo sam ispočetka stari rat. **Godine i godine posvećene konzumaciji droge ne mogu se tako lako odbaciti.** Nakon nekoliko dana, nakon što sam ponovo počeo pušiti travu, sreо sam na ulici mladiće koji su pepeljarama pokušavali pogoditi policijski natpis. I ja sam sudjelovao u bacanju pepeljara.

Sutradan sam došao k sebi. Trebao sam odraditi tri mjeseca da bih otplatio prouzročenu štetu jer plaća za godinu volontiranja nije bila dovoljna. Ali na taj način Bog je započeo polagani preokret od moje sklonosti konzumaciji hašiša. Na taj sam način sve više shvaćao da me Bog, usprkos mojim ponovljnim promašajima i mojim svakodnevnim greškama, bezuvjetno prihvata.

On nije bio protiv mene zbog moje ovisnosti, već je bio sa mnom u borbi protiv te ovisnosti. Uvjerio sam se da, kada se molim, Bog daje snagu da ograničim pušenju trave i pijenje, ili da se potpuno klonim toga.

Kada smo se Dagmar i ja vjenčali, mnogi su se sabljenjavali zbog naše prošlosti. Nismo imali novaca niti da kupimo vjenčano prstenje, ali svejedno se nismo obeshrabrili.

Nakon vjenčanja završio sam «godinu za Isusa», a Dagmar je završila profesionalni tečaj za korespondenta za strane jezike.

Zatim smo Dagmar i ja otišli živjeti u Emden u našu prvu pravu kuću. Ja sam se zauzeo da dobijem posao u tehničkoj školi, a Dagmar je našla dobro plaćen posao u uredu. Mogli smo biti zadovoljni, ali još nismo naučili kako se oduprijeti napetostima, stresu i dosadi bez okretanja drogama.

Dagmar je dvaput ostala bez vozačke dozvole zbog vožnje u pijanom stanju. Mogu samo zahvaliti Bogu i pravodobnoj intervenciji nekih prijatelja što sam izbjegao novu prisilnu rehabilitaciju.

Na oglasnoj ploči škole video sam listić: «Toplo vas pozivamo na šalicu kave i kekse uz razgovor o Bogu, čitanje Biblije i druženje.»

Iako ti ljudi nisu znali što misliti o meni, lijepo su me primili. **Dagmar je i dalje bila ovisna o alkoholu i provodila je vrijeme u barovima.**

Jedne večeri video sam da su još uvijek uključena svjetla u zajednici. Sastanak mlađih se upravo završio. Ušao sam i prišao voditelju. Molili smo jedno i potom otišli u Emden u lokal nazvan «Bermudski trokut». Tamo smo uskoro našli Dagmar i uspjeli smo je povesti s nama. Te iste večeri i ona je shvatila ono što je već naučila ranije, ali je i dalje potiskivala: koliko je divno prići Isusu, moliti ga za oprost svojih grijeha i od njega primiti snagu za nov život.

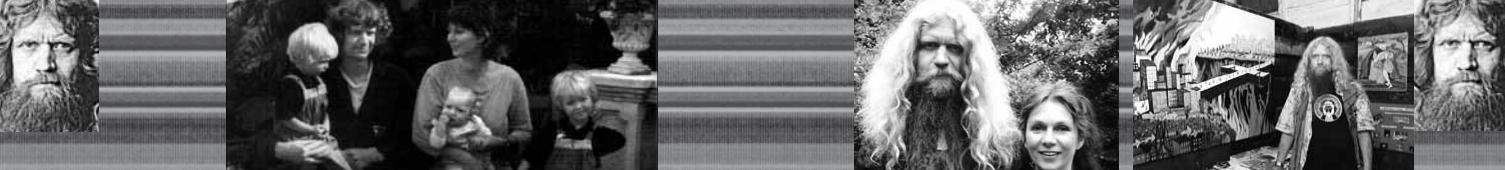
Malo poslije došli smo u kontakt s jednom kršćanskim misionarskom zajednicom koja je vjerna Božjoj riječi. Nakon jednog razdoblja jakih iskušenja i sve dužih razdoblja neprekidne trijeznosti, krstili smo se.

Od toga dana, već više od dvadeset godina, osim poneke čaše piva ili vina, potpuno smo slobodni od droga. Nisam se nikada više opio. Nikad više nisam imao potrebu za psihofarmaticima, a uspio sam se

čak odreći i pušenja. I Dagmar, koja je pušila otkad je imala trinaest godina, uspjela se oslobođiti usprkos jakim borbama i pokojem padu. Još smo više iznenađeni činjenicom da se moje mentalno zdravlje potpuno oporavilo: uspio sam čak završiti sveučilišni studij s najvišim ocjenama.

Neki nas optužuju da smo još uvijek na «tripu». Kažu da smo samo promijenili svoj opijat. I to je točno na određeni način jer mi sada doista ovisimo o Isusu. Svaki čovjek ovisi o nečemu, ako ne o drogama, onda o nečemu drugom. Uvijek postoji nešto što drži čovjeka vezanim. A mi smo iskusili da Isus, naprotiv, poklanja najveću slobodu koju čovjek može poželjeti. I Biblija nam pomaže da ostanemo realistični. U njoj Isus kaže: *«Upoznat ćete istinu, a istina će vas oslobođiti.»*

Samo tako moguće je objasniti kako dugogodišnji ovisnici o drogama uspijevaju odbaciti svoje droge iz dana u dan. U doticaju s radikalnošću i stvarnošću Isusove ljubavi započinju jedan potpuno nov život. Konačno se nalazi odgovor na pitanje o smislu života i o nadi. Odjednom droge postaju smiješne i prazne.

Sigurno postoje i drugi putovi bijega od ovisnosti. Ali samo je jedan put koji vodi u pravi život. A taj put zove se Isus Krist. Osobno ne mogu zamisliti potpuniji i pozitivniji rast osobnosti od onoga kad netko stavi Isusa na prvo mjesto u svom životu i uz njegovu pomoć nastoji držati pod kontrolom svoju ovisnost i ispočetka izgraditi svoj život. Ovisnici o drogama, ludaci i oni pomalo «čudni» lakše prepoznaju da život bez Boga vodi u mrak i da im je potreban Spasitelj.

Sve poznate droge imaju nešto zajedničko: ne rješavaju probleme, već ih stvaraju.

«... poput vica o vozaču koji autocestom vozi u pogrešnom smjeru i pita se zašto mu svi trube i zašto svi voze u pogrešnom smjeru.»

Beskrajno sam sretan što se ne moram cijelog života kajati što sam propustio tu priliku. Isus mi je poklonio oslobođenje i nadu koja nadilazi ovaj život u mojoj potpuno promašenoj situaciji!

Od trenutka kad poželimo biti otvoreni za komunikaciju, molitva igra središnju ulogu u našem živo-

tu. Naučili smo sve reći Bogu: ono što nas veseli, što nas rastužuje, što nas plaši, što nas boli, što nas brine i svaku drugu misao koja ulazi u naš um. Nebitno je gdje smo i što radimo u tom trenutku – jednostavno razgovaramo s Isusom svaki put kada to poželimo.

Naš brak još uvijek traje i blagoslovljen je s četvero živahne djece. Činjenica da je Dagmar mogla, nakon naših ludih trovanja, donijeti na svijet zdravu djecu, ne može se prešutjeti. Svako dijete poseban je poklon od Boga.

Molim da i ti, čitajući ove redove, shvatiš da postoji nov život, nov početak, promjena smjera u životu, i to zahvaljujući Isusu Kristu.

The Ramones

Too tough to die?

New York, donji Manhattan. Godina je 1974. Jedan nov, sirov i jak zvuk izlazio je kroz vrata country i bluegrass bara CBGB, snažno poput eksplozije bombe. «1-2-3-4» i pokret! Četvoricu momaka iz konzervativne srednje klase s Forrest Hillsa stajali su na sceni demonstrirajući svoju ljutnju protiv pokvarenih lopova iz njihove četvrti parolom «*Beat On The Brat*». Tekstovi su bili lagani, laki za slušanje i okrutni.

«Beat on the brat with a baseball bat, oh yeah, oh yeah, uh-oh

What can you do? With a brat like that always on your back, what can you lose?»

Četiri mršava momka ipak nisu izgledala kao da su iz srednje klase. Njihov izgled za vrijeme urnebesnog nastupa na sceni više je sličio na ljude koji su pobegli iz sanatorija. Taj dojam dodatno je pojačan nakon pjesama «*Gimme, Gimme Shock Treatment*» i «*Psychotherapy (That's What They Wanna Give Me)*». Punk bend je tako brzo svirao svoje dvominutne pjesme da je nakon pola sata cijeli spektakl bio gotov. Ostao je samo val entuzijazma koji je uskoro stigao i do britanske punk scene. Od tada su lokal-

ne novine četvoricu momaka grupe «The Ramones» uvijek povezivali s legendarnom njujorškom grupom Velvet Underground.

Članovi kvarteta s Forrest Hillsa, čija su građanska imena Jeffrey Hyman, John Cummings, Douglas Colvin i Tom Erdelyi, ispisali su 20 godina povijesti punka pod imenima Joey Ramone, Johnny Ramone, Dee Dee Ramone i Tommy Ramone, stavivši svoj pečat na američki punk-rock. Osim njihove antipatijske prema svim raskošnim rock grupama s njihovim pjesmama u trajanju od 8 minuta, od kojih su 7 minuta gitaristička soliranja, i njihovih simpatija prema Beatlesima, The Who, i rocku 1950.-ih godina, ujedinjavao ih je ponajviše moto basista Dee Deea:

«Eliminiraj sve ono što je beskorisno da bi se koncentrirao na ono što je bitno!»

Ili još drastičnije priznanje Tommyja:

«Godine 1973. znao sam: treba koristiti čisti rock'n'roll, bez bullshita!»

Držali su se ovih parola u svim svojim pjesmama i spektaklima. «Ramones» su već na prvoj ploči mijesali bubblegum-pop, stil Beach Boysa i melodiju Beatlesa s iskrivljenim gitarama i brzim punk ritmom, kreirajući tako svoj jedinstveni stil.

Radi se o pjesmama koje su napisane za gitare s dvojne žice («Gimme Gimme Shock Treatment») ili o jednostavnim tekstovima. Porukama pjesama poput «Blitzkrieg Bop» i «Now I Wanna Sniff Some Glue» željni su se obračunati sa starim herojima popa i rocka 1960.-ih godina, koji se nekada bili pobunili protiv malograđanstine, ali su već svi postali snobovi i mirni građani. Pobuna, pobuna i još jednom pobuna – utkana u pop-punk pjesme od dvije minute. Ljepilo protiv kokaina. Surfati umjesto biti hipi. To je bila pseudo-poruka koja je dolazila od četvorice njujorških momaka. Pobuna bez političkog programa, suprotno od politike slavnih punk ličnosti poput Patti Smith, The Clash i Dead Kenneys. «Nismo mogli pisati o autima i ljubavi pa smo radije pjevali o tome kako se snifa ljepilo...», bio je suhi komentar Johnnyja o njihovom načinu pisanju pjesama.

Godine 1977. grupa je bila na vrhuncu sa svojim albumom «Racket to Russia». Ploča je sadržavala klasike kao što su: «Sheena is a Punk Cocker», «Rockaway Beach» i «Teenage Lobotomy». Ali nije bilo željenog uspjeha na top listama. Radio je prezirao pop punk, tako da su bili prisiljeni zaraditi novac za život neprestanim turnejama. Odgovorili su na to svojim ljutitim albumom «Road to Ruin» (1978.). «Against it» je pjesma koja vrlo jasno predstavlja njihov protupolički stav i njihovu ljutnju:

*Well I'm against it, I'm against it
Well I'm against it, I'm against it
I don't like politics, I don't like communists
I don't like games and fun, I don't like anyone
And I'm against it
I don't like summer and spring, I don't like anything
I don't like sex and drugs, I don't like waterbugs
I don't care about poverty. All I care about is me..»*

Poslije «Road to Ruin» povećao se pritisak diskografskih kuća na četvoricu buntovnika i naređeno im je da surađuju s poznatim producentima Philom Spectorom i Grahamom Gouldmanom, koji su trebali grupu prilagoditi za radio, što im međutim nije uspjelo. Ipak, iz te faze ostao je barem jedan klasik: «The KKK Took My Baby Away». Preživjeli su krizu, a završile su i njihove međusobne svađe. Konačno se

grupa vratila svojim korijenima, k onome što je bilo stvarno bitno, i ponovo je oživjela u punk svijetu s tvrdim i iskrenim albumom «*Subterranean Jungle*» i «*Too Tough to Die*».

Tvrdi udarac zadalo je povlačenje Dee Deea krajem 1980.-ih zbog različitih osobnih projekata i zbog njegove ovisnosti o heroinu. Zamijenio ga je na basu mladi C.J. Ward na sljedećih pet albuma. Umjesto da se opusti u prošloj slavi, grupa je nastavila s rokom i u 1990.-im godinama. Kada je započeo alternativni val, jasno se uvidio njihov utjecaj na druge grupe. Albume s omotima nadahnutim Ramonesima napravili su Motorhead, Metallica, Red Hot Chilli Peppers, Kiss i U2. Revija Spin proglašila je grupu drugom najvećom grupom svih vremena poslije Beatlesa. U kolovozu 1996. u Los Angelesu su održali svoj posljednji koncert. Godine 2002. umro je Joe Ramone nakon duge borbe s rakom. Nešto kasnije našli su Dee Deea mrtvog u njegovom stanu. Godinama se borio protiv droge, ali na kraju je ipak heroin pobijedio. Godine 2004. i Johnny je umro od raka. Rock legende su uvijek živjele po motu: «Jedan za sve, svi za jednoga!» Tukla ih je droga, početni neuspjeh, brojne međusobne svađe i na kraju rak. Njihov je život bio brz i okrutan, kao i njihova glazba, ali završio je podjednako brzo za sva tri osnivača. Koju nam poruku ostavljaju tri heroja punka osim «*Gabba-Gabba Hey*» i «*I don't want to live my life*,

not again»? Koju nam poruku prenosi njihov život i njihova smrt?

Čovjek po imenu Mojsije pretočio je misao o brzini i prolaznosti života, života poput članova grupe Ramones, u molitvu:

«*Jer je tisuću godina u očima tvojim k'o
jučerašnji dan koji je minuo i kao straža noćna.
Razgoniš ih k'o jutarnji san, kao trava su što
se zeleni: jutrom cvate i sva se zeleni, a uvečer
- već se suši i vene. Zaista, izjeda nas tvoja
srdžba i zbumjuje ljutina tvoja. Naše si grijeha
stavio pred svoje oči, naše potajne grijeha na
svjetlost lica svojega. Jer svi naši dani prodoše
u gnjevu tvojemu, kao uždah dovršimo godine
svoje. Zbroj naše dobi sedamdeset je godina,
ako smo snažni, i osamdeset; a većina od
njih muka je i ništavost: jer prolaze brzo i mi
letimo odayle. Nauči nas dane naše brojiti, da
steknemo mudro srce.*»

(Iz Psalma 90)

Dugo je vremena izgledalo da su Ramonesi «*Too Tough to Die*» ili previše snažni da umru. Na kraju ih je ipak smrt sustigla, onako kako će sustići i mene i tebe. Biblija ne govori ponositim riječima, već stvarnost promatra i gleda joj u oči. Nitko nije prejak da umre, nego svatko, bio visok ili nizak, bogat ili si-

romašan, punk heroj ili pop zvijezda, menadžer ili radnik, mora umrijeti.

«*I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud*» (Hebrejima 9,27)

Jesi li se pripremio za taj dan ili misliš da si i ti «too tough to die»?

Ali uz tu lošu vijest ima i jedan dobra vijest za tebe i za mene, koja je mnogo veća od poruke Mojsija, jer dolazi od jednog čovjeka koji je zaista bio «too tough to die», jedini od svih ljudi. To su riječi Isusa Krista, koji je gledao smrti u lice, koji je umro, ali koji je pobijedio smrt nakon tri dana. Isus Krist jači je od smrti jer je on Bog u osobi. On je jedini Bog koji je postao čovjekom da bi nas spasio. On kaže:

«*Ja sam uskrsnuće i život: kto vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.*» (Ivan 11,25)

Spasi me, Gospodine Isuse! Ponovi to sa mnom, dragi čitatelju. Ponovi to sa mnom, draga čitateljice.

Nirvana: Kurt Cobain

Oh well, whatever, nevermind

Sivi veo prostrt nad njegovim djetinjstvom proizveo je u njemu misao da je život samo jedna velika hrpa smeća. Ipak, umjetnik uspijeva izvući plodove zemlje iz svoje oštećene duše. Zamjenjuje nebo nirvanom i uspijeva postati vođom jednog prihvaćenog glazbenog stila i revolucionar potrošačkog društva. Jednog dana postao je rock zvijezda: cijenjena, komercijalizirana, dobro plaćena... koja se baca u dubinu.

«*It's better to burn out than fade away.*»

(Kurt Cobain, travanj 1994., posljednje njegove riječi u oproštajnom pismu)

Kurt Donald Cobain rođen je 20. veljače 1967. u jednom tužnom gradiću u blizini Aberdeena u američkoj saveznoj državi Washington. Nezaposlenost i siromaštvo ispunjavali su jadne drvene kuće tog područja. Ali u tom mrtvom kraju jedan mali dječak hoda uokolo sa svojom gitarom po praznim cestama. Kurt, jako inteligentan i osjetljiv, radost je svojoj obitelji koja u njemu vidi iluziju nekog savršenog svijeta.

Kada njegovi roditelji više ne uspijevaju sakriti svoje probleme i njihov se brak raspadne, Kurt reagira na tu promjenu jakim psihičkim poremećajem koji zahtjeva uzimanje lijekova. Njegovo djetinjstvo prekinuto je razvodom, a tri slučaja samoubojstva među rođacima i vješanje jednog mladića iz susjedstva do datno pogoršavaju njegovo stanje.

Kurt ima sve negativniji pogled na život. Sve se više zatvara u sebe, puši travu i stvara vlastiti svijet u kojem sanja da će postati velika rock zvijezda.

«Postat ću najveća rock zvijezda, ubit ću se i na sjajan način otići sa scene. Želim postati bogat i slavan i ubiti se kao Jimi Hendrix.»
(Kurt Cobain jednom svom školskom prijatelju)

U glazbenom odjelu knjižnice počinje istraživati i razmišlja o tome kako postići slavu. Na jednoj jef-tinoj gitari uči različite pjesme do savršenstva, odbacuje diplomu i počinje svirati u amaterskim bendovima.

Roditelji nemaju više nikakvog utjecaja na svoga sina. Cobain počinje život skitnice: živi na račun svojih prijatelja ili spava pod mostovima, uzima heroin i LSD. U tom razdoblju ima tek sedamnaest godina. Kasnije mu je majka iznajmila malu drvenu

kućicu, koja je uskoro postala kao smetlište. U kućici je sve pokrio dekoracijama od lutaka napravljenih od starih plastičnih vrećica napunjene krvlju. **To je ideja o životu kojeg treba odbaciti.**

Na glazbenom nivou ekscentrični umjetnik nevjerojatno napreduje. Piše pjesme i svira s različitim grupama. Privlači pažnju agresivnim i otrovnim tekstovima i jednim krajnje raznovrsnim načinom sviranja gitare. Zatim sastavlja bend i mijenja mu članove sve dok slika Nirvane ne postane savršena. Za probe izabire jedan glazbeni studio u Seattleu gdje stvara surove i sirove zvukove, jedan nečist zvuk kojeg nije briga za konvencionalnost. Upravo će taj «grunge» dotaknuti osjećaje cijele jedne generacije. Generacije koja se zbog društvenih promjena i zbog gubitka smjera okuplja uglavnom u underground klubovima. Uz ovaku pozadinu **«generacija X»** ulazi u povijest kao **«generacija bez nade»**.

Nirvana ima velik uspjeh. Sljedbenici Cobaina osjećaju se ugodno, slušaju te spore i surove pjesme i daju se povesti za tim novim pokretom koji im konačno nudi neko usmjerenje. Grunge postaje dobar posao. Nakon nekoliko godina, karizmatični pjevač osvaja svjetsko tržište: MTV širi poruku o plavom mesiji grungea i postiže visoke postotke slušanosti. Glazbeni biznis veseli se spašavanju prometa, a modne piste predlažu poderani jeans i zakrpanje jakne.

Od 1990. Kurt Cobain je velika rock zvijezda, anti-heroj pozornice, koji preokreće uglađeni pop proizvod kao što je onaj Michaela Jacksona. On izvikuje

remek-djela kao što su: «*Smells Like Teen Spirit*», «*Lithium*», «*In Bloom*», «*Come As You Are*» i «*All Apologies*». Ali svijest da je on tek proizvod diskografske industrije i medija protresa ga te baca u **depresiju**.

Teško je objasniti te **strašne bolove**, ali posebno iz albuma «*Unplugged*» možemo otkriti jednu dubinsku tugu u njegovom jedinstvenom glasu. Malo rezigniran, malo romantičan, ali uvijek malo potrošen jer mora podnijeti te nepodnošljive bolove u trbuhu, koji ga stalno prate u njegovoj posljednjoj fazi.

Brojni supatnici osjećaju se obuhvaćenima njegovim glasom. Odjednom se u njega vraćaju slike promašenog djetinjstva koje jednog nasmijanog čovjeka pretvaraju u plaćućeg mladića. Prijatelji mu se ne uspijevaju više približiti jer ih doživljava kao prijetnju i udaljava ih od sebe ponašajući se na uvredljiv način. Cijelog života pokušavajući nadživjeti te ružne osjećaje tako duboko ukorijenjene u njega, kreće se putem samouništenja.

Cobain uspijeva naći zaštitu u svom braku s Courtney Love. Oboje su ovisni o heroinu i uzajamno se tješe. Kada se 1992. rodila njihova kći, Cobain je bio u istoj bolnici na odvikavanju. Mladi su roditelji pali pod kritiku novinara, gotovo izgubivši skrbništvo nad djetetom. Zvijezda grungea počinje ne samo mrziti

medije, već ne vjeruje više ni svojoj diskografskoj kući koja, žedna zarade, koristi njegov umjetnički potencijal jedino za svoje marketinške strategije. Imao je nesumnjiv talent predstaviti tekstove pune boli i perverzije koji na kraju izgledaju romantično.

«*Pokradi me, pokradi me, prijatelju moj.
Siluj me, siluj me ponovo.
Nisam jedini.*

*Mrzi me,
čini to, i čini to ponovo.
Troši me, isprazni me, prijatelju moj.
Nisam jedini.*

*Moj dragi prijatelju, poljubit ču tvoje rane
I drago mi je kad se interesiraš za mene
Jer ćeš smrdjeti i gorjeti zauvijek.*

Siluj me!»

Cobain sve više pati od svojih unutarnjih borbi: one se rađaju, množe se i postaju na kraju veće od njega. Povećava se broj fizičkih padova i pokušaja samoubojstva, mnogo je crnih mrlja u njegovoj karijeri koje su sakrivene od publike. Nesretna rock zvijezda **raspada se pred očima cijelog svijeta**. Ponori njegove duše su poput provalija koje ga žele vezati i povući u sebe. Cobain očajnički pokušava normalizirati

svoj život, ali provalija između želje za životom i želje za smrću postaje sve veća. Nitko ne uspijeva više sagraditi odnos s njim. Ostao je bez prijatelja, bez članova grupe, bez žene, bez menadžera, bez liječnika i psihologa, Cobain se strovaljuje prema smrti. Jednom prekomjernom dozom heroina ubrizganom u svoje vene uklanja svoje strahove i pištoljem si puca u usta. Dvaput je bolje.

Kurt Cobain umro je sa samo 27 godina, kao i Jim Morrison, Janis Joplin i Jimi Hendrix. Općinska administracija u Seattleu ne dozvoljava mu ukop u javni grob, bojeći se da bi mogao postati mjestom hodočašća. Njegova žena Courtney Love prosula je pepeo svoga muža na različitim mjestima. Jedan dio poslan je u Indiju, dom nirvane.

Kurt Cobain uspio je na čudesan način glazbom dotaknuti bol milijuna ljudi. Uspijeva ih utješiti barem na trenutak (koliko traje pjesma). Ali depresija i bol ostaju u našoj duši.

Samo Bog može pokloniti trajnu promjenu i obasjati naša srca svjetлом. On, koji može izlijеčiti svaku ranu, mnogima je ponovo dao radost. Bog vidi veo koji onima koji pate od depresije izbljeđuje svaku boju. Zazivaj ga sve dok ti ne pomogne. Pitaj ga gdje je prepreka. Otvori mu svoje srce i isprazni vreću. On te sluša.

Kod Boga depresija nema zadnju riječ. On može pokloniti pravu promjenu. Jedan očajan čovjek po imenu David plače u Bibliju: *«Iznemogoh od pusta jecanja, u noći postelju plačem zalijevam, suzama ležaj natapam.»* Mogao se predati, ali nije, već je primio novu snagu. Ovaj čovjek poznaje svog Osloboditelja, on poznaje Isusa, onoga koji ohrabruje svoje sljedbenike: *«I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti.»* Ovim izrazima opisuje vječni život nakon smrti. I nama mnoge situacije izgledaju bezizlazno i često nam nedostaje snage da idemo naprijed. Onaj tko je upoznao Boga u svom životu, nije pošteđen od kriza i boli, ali može uvijek ustvrditi da Bog održava svoja obećanja:

*«Umornome snagu vraća, jača nemoćnoga.
Mladići se more i malakšu, iznemogli, momci
posrću. Al' onima što se u Jahvu uzdaju snaga se
obnavlja.»* (Izajija 40,29-31)

Janis Joplin

A Woman Left Lonely

Janis Joplin živjela je burno, voljela intenzivno i umrla mlada. Njezina velika želja za životom proizlazila je iz velike praznine koju je osjećala u sebi, iz kompleksa inferiornosti iz mla-

dosti, a pojačana je životom rock dive i uronjena u previše alkohola. Svjetla reflektora pretvorila su je iz ružnog pačeta u umirućeg labuda koji se zapalio na sceni i na kraju se, urlajući od bolova, ugasio. Nakon smrti kremirali su joj tijelo, prosuli pepeo po moru i na dražbi prodali njenu pernatou bou. Bolje je raspasti se, nego uvenuti u samoći.

Janis Joplin potjecala je iz Teksasa, države u kojoj je postojala smrtna kazna i po kojoj su kružili naoružani fanatici. Tamo je duša ove hipijevske legende naučila živjeti.

Mala Janis došla je na svijet 1943. Bila je klasična dobra kćer jedne dobrostojeće obitelji i dobra djevojčica is susjedstva. Vršnjaci su je odbacivali i bili ravnodušni prema njoj, zbog čega je duboko patila. Kako nije bila osobito lijepa, mladići su je ignorirali. Janis je odabrala radije privlačiti pažnju na negativan, što je smatrala boljim od isključenosti. Tako je usvojila vulgarno ponašanje i ekstravagantno odijevanje što ju je dovelo na loš glas: *«Imam potrebu za slobodom i zato uzimam slobodu.»* Na taj način uspjela je uspostaviti veze s drugim osobama. Zahvaljujući buntovnicima iz poslijeratne beat generacije, otkrila je jedan upadljiv i nekonformistički životni stil koji je odgovarao njenom ukusu. Počela je posjećivati barove gdje se slušala crnačka glazba, sudjelovati na zabavama, piti alkohol i sve je češće

markirala iz škole da bi se posvetila bluesu. Dok je pjevala te pjesme, imala je osjećaj da bježi iz tog svijeta bijelaca koji ju je zarobljavao. Njen je san bio da postane pjevačica. Gramofon je bio stalno uključen u njenoj sobi. Nitko je nije mogao prisiliti da vodi običan građanski život.

Nakon srednje škole sve je ostavila i preselila se u koloniju hipija u gradu Venice u Kaliforniji. Tamo su takozvana »djeca cvijeća« eksperimentirala s velikim količinama droge i alkohola te prakticirala slobodnu ljubav. Janis je probala sve: uzimala je speed, preterane količine tableta, išla u krevet s muškarcima i sa ženama. Povremeno je nastupala po barovima ili se uzdržavala od socijalne pomoći. Slobodna kao ptica, lutala je amo-tamo, a ipak ostala nezadovoljna. Nakon četiri godine proživljene u slobodi hipija, predala se i 1965. godine, iscrpljena, odlučila je vratiti se u kuću svojih roditelja. Upisala se na fakultet, ali studij joj se činio praznim i banalnim. Nakon nekog vremena ponudili su joj mogućnost da se profesionalno bavi pjevanjem u grupi «Big Brother & The Holding Company» iz San Francisca. Otputovala je bez imalo oklijevanja.

Janis je definitivno napustila miran i sređen svijet malog grada da bi se vinula poput rakete u najviše sfere svijeta spektakla. Njen čaroban glas oduševljavao je publiku i tako su joj se otvorila vrata uspjeha.

Svojim hrapavim i senzualnim glasom Janis je doticala duše slušatelja. Ljudi su osjećali shvaćanje kod te pjevačice u hlačama sa slonovskim nogama, koja je svojim glasnicama bila u stanju sažeti želju i patnju, proizvodeći jedan eksplozivan koktel koji je kulminirao u akustičnom vrhuncu. Okružena entuzijazmom publike, letjela bi poput rakete, vrteći glavom i tresući kosom. Tijekom «ljeta ljubavi» 1967., za vrijeme velikog pop festivala u Monterreyu, uspjela se probiti i postati rock zvijezda. Ljudi su bili očarani tom ženom bez inhibicija koja je izgledala kao da je izašla iz izloga nekog bordela, spremna poremetiti raj moralno skučenih Amerikanaca. Janis je postala hipijevska boginja koju se obožavalo. U roku od tri dana njen prvi album postigao je pravi uspjeh.

Nikada nije željela postati *seks-ikona*. Naprotiv, uglavnom je nosila kilometarske ogrlice i brojne narukvice. Janis je postala simbol nezavisne žene i pronašla potpuno novu grupu sljedbenica. Iako je 1960.-ih godina ženski spol u javnosti oštريje kritiziran, pjevačica je postala ikona feminizma, usprkos, ili možda baš zato što je imala bezbrojne ljubavne avanture. Janis Joplin slavlјena je kao velika ličnost, a ipak, kad bi se zastor spustio, osjećala se strašno prizemljeno i tražila je utjehu u boci likera kojeg je stalno držala uza se. **Nešto nije išlo u pravom smjeru.**

Bila je slavna, a ipak je uništavala svoj život. Janis je sve više pila. Često se pokazivala držeći u jednoj ruci mikrofon, a u drugoj čašu viskija. Kad ju je jedan novinar upitao je li sretna, izbjegla je pitanje i jednostavno odgovorila: «Jako sam slavna.»

Janis je čuvala u sebi muku koju je osjećala zato što je morala prodati samu sebe u zamjenu za odobravanje svojih fanova, bez kojeg nije više mogla živjeti. Pozornica je postala njen «kontakt» sa životom, ali također i odskočna daska u preranu smrt. Pad velike zvijezde mogao se naslutiti. Očajna i zarobljena, tražila je kako da se ošamuti, razvijajući **nezasitnu želju za drogom**. Nitko je nije zaustavio na ovom samoubilačkom putu jer su svi ubirali profit od pjevačice. Instinkтивno, nikada nije uzela LSD jer ta halucinogena droga uzrokuje dezorientaciju koja bi još više povećala izgubljenost koju je osjećala. Uskoro je, međutim, uzela svoju prvu dozu heroina. Slika velike ravnodušne, otvorene, pijane, narkomanske žene, uvijek spremne pomesti sve pred sobom, služila je samo kao prividan oslonac u njezinoj neprestanoj potrazi za priznavanjem.

Na Woodstock festivalu nastupila je u društvu svoje nove grupe «Kozmic Blues», ali nastup na tom legendarnom događaju za nju se pretvorio u osobni promašaj: velik dio publike, već umoran od napornih koncerata na otvorenom, nije je primio s uobičajene

nom euforijom koju je ona toliko trebala. Ponovno je svoju unutrašnju prazninu ispunila drogama.

Njena velika ljubav, David Niehaus, napustio ju je zbog kaotične konzumacije heroina. Napokon je Janis pokušala napraviti reda u svom životu i čak je pokazala izvjesnu stabilnost. Godine 1970. osnovala je svoj treći bend: «Full Tilt Boogie Band», eksperimentirajući jednu neobičnu umjetničku harmoniju s mladim glazbenicima. Nažalost, za vrijeme snimanja zadnjeg albuma, koji se također pokazao i najboljim albumom, ponovo je prešla sve granice i neprestano je koristila drogu. Jedne večeri, sama u svojoj hotelskoj sobi u Hollywoodu, iscrpljena nakon sati provedenih u studiju, neoprezno si je ubrzgala smrtonosnu dozu. Prijatelji tvrde da ova žena nije umrla zbog predoziranja heroinom, već zbog **predoziranja Janis**.

Tijekom cijelog svog kratkog života mučila se pokušavajući osvojiti ljubav i pažnju ljudi. A umjesto toga provela je svoje zadnje sate upravo na način koji je mrzila: **sama**.

Dragi čitatelju, mi se ne poznajemo, ali možda si i ti jedna od mnogih osoba koje žele zaraditi toliko željeno divljenje drugih dosjetljivim ili smionim djelima. Svatko od nas u sebi nosi strah da će ga smatrati bezvrijednim i plaši se da će ga tako tretirati.

Ipak, postoji Netko tko te smatra vrijednim: tvoj Stvoritelj. **Ti si dragocjen** zato jer si njegovo stvorenje. Ne trebaš stalno pokazivati koliko vrijediš niti nuditi određene usluge zato jer je njegova ljubav bezuvjetna. Ako tražiš prihvatanje ljudi, prije ili kasnije ostat ćeš razočaran. Zapravo, njihovo divljenje, tako teško osvojeno, nestat će u tren oka. Danas te vole, sutra te zaborave.

I Isus Krist je, na početku svoje zemaljske službe, bio hvaljen i tisuće ljudi su ga okruživali i klicali mu jer je činio čudesa i liječio bolesne. Ipak, njegove su iskrene riječi bile pretvrde za veći dio ljudi. Isus je govorio o pravoj ljubavi, o oprاشtanju, o vječnom životu i o samome sebi kao jedinom Putu. Ljudi su ga napustili. Nisu ga prihvatali, više su voljeli tamu, nego svjetlo. Ali Isus je ipak nastavio svijetliti. Dозвolio je da ga pribiju na križ zbog grijeha svih ljudi. Neshvaćen, siromašan, prezren, ucijenjen, zgažen, prevaren, udaran, odbačen, mučen, potpuno sam, krvario je, napušten od svih, i na kraju umro. On je ponio težinu nezamislivih grijeha, natovario je na sebe patnje duše da bi nam otvorio put života. Sve to bez upotrebe droge i bez buke. Jedina stvar koja ga je zadržala na križu bila je njegova božanska ljubav prema tebi.

The Sex Pistols: Sid Vicious

Četiri neobuzdana balavca zbunjuju establišment

Rijetko kad je jedna grupa koja je postojala samo dvije godine ostavila tako dubok trag kao grupa Sex Pistols. Htjeli su na međunarodnoj razini šokirati građansko društvo. Rotten, Vicious i ostali htjeli su izmisliti nešto potpuno novo. Bila je 1975. godina i do tada nije postojalo ništa slično njima. Njihov je slogan bio: *«I wanna destroy, possibly».*

Grupa se nije formirala zahvaljujući njenim briljantnim članovima Johnniju Rottenu (pjevač) i Sidu Viciousu (bas), već zahvaljujući Steveu Jonesu, Paulu Cooku i Glenu Marlocku. Momci su često navraćali u prodavaonicu majica «Sex/Let it Rock» koja je pripadala Malcolmu McLarenu i njegovo prijateljici Vivienne Westwood. Nekako su došli na ideju da počnu svirati. Malcolm je objavio da je voljan pronaći pjevača, postavši tako menadžer Sex Pistolsa

(ime je grupi dao Malcolm – ideja mu je došla od jedne majice koju je prodavao u svojoj radnji). Opatio je Johna Lydona na King's Roadu u Londonu s majicom na kojoj je pisalo «I hate Pink Floyd». Iste večeri njih petorica okupili su se u jednom pubu i Sex Pistols bili su rođeni.

Njihovo prvo pojavljivanje bilo je 6. listopada 1975. u St. Martins School of Art u Londonu kao prateći bend grupi Bazooka Joe. Svirali su cover verzije pjesama 1960.-ih godina (među kojima i Small Faces) te iskušali vlastite skladbe. Johnny je uzeo nadimak Rotten (pkvaren, truo) jer Steve mu je stalno govorio o jadnom stanju njegovih zubi (gotovo zelenih!).

Polako su ovi dečki privukli pažnju britanskog glazbenog tisak (npr. «Sounds») i u listopadu 1976. grupa je konačno mogla potpisati ugovor s izdavačem EMI (prvi singl «Anarchy in the UK/I wanna be me» i odmah poslije «Anarchy...», jedan klasičan i dosta agresivni punk). Slavni televizijski intervju s Billom Grundyjem, tijekom kojeg je grupa uživo uvrijedila novinare i gledatelje (Bill Grundy je provocirao Rotten i Jonesa), proslavio je Sex Pistols te iste noći.

Johnnya su uhitili zbog posjedovanja speeda, kuća EMI otkazala je ugovor s grupom (pojavljivanje u intervjuu s Billom Grundyjem bilo je previše agre-

sivno), a Glen Marlock napustio je grupu. Ali nisu dozvolili da ih mali udarci poraze: na mjesto Marlocka uzeli su basista Sida Viciousa (Johna Simona Ritchiea, koji je na brzinu morao naučiti svirati!) i potpisali ugovor s diskografskom kućom Virgin.

«*God save the Queen*» izišao je upravo u vrijeme proslave kraljičinog jubileja kraljevanja, došavši odmah na prvo mjesto britanske top liste. Mnoge prodavaonice i radijske postaje bojkotirali su Pistolse. Da bi se ipak pojavila u javnosti unatoč zabrani, grupa je pošla na undercover turneju pod nazivom The Spots («Sex Pistols on tour secretly»). Iste godine (1977.) izišao je njihov prvi album «*Never mind the bollocks – here's the Sex Pistols*».

Grupa se raspala 1978. godine. Prije toga htjeli su osvojiti Ameriku. Ali na 8. postaji svoje turneje po Americi u San Franciscu prekinuli su koncert riječima: «Ever got the feeling you've been cheated?» Dana 17. siječnja 1978. službeno su se rastali. Rotten je osnovao svoju grupu PIL, (Public Image Limited), s kojom još i danas snima ploče. Sid Vicious umro je 2. veljače 1979. od predoziranja heroinom (nekoliko mjeseci nakon što je optužen za ubojstvo svoje priateljice Nancy Sprungen). Potpuno suvišna bila je njihova turneja Reunion Tour 1996. godine (novac je ipak bio previše primamljiv), a 2002. nisu propustili priliku pojavit se još jednom povodom kraljičinog 50. jubileja.

Zbog čega je sve tako brzo propalo? Nisu li se željeli oduprijeti establišmentu? Nisu li htjeli osnovati jednu novu kulturu mladosti, slobodnu i kreativno-individualnu? Mrzili su stroge forme građanskog društva, što je razumljivo, jer svakoga prisiljavaju da postane onakvim kakvog ga želi većina. Ali njihov odgovor kroz odbijanje građanskog načina ponašanja stvorio je nove «uniforme», novi look jednak svima, a i uniformno ponašanje među mladima. Bio si panker i kao panker morao si misliti ovo i ono, biti i govoriti na određeni način. Gdje je onda ostala sloboda, gdje je individualnost? Sâm Rotten je u jednom i intervjuu rekao: «Ovi odvratni pankeri sve su uništili. Odjednom su svi hodali na isti način, u kožnim jaknama s čavlima. Mi smo htjeli uništiti upravo to, htjeli smo da osobe budu individue.»

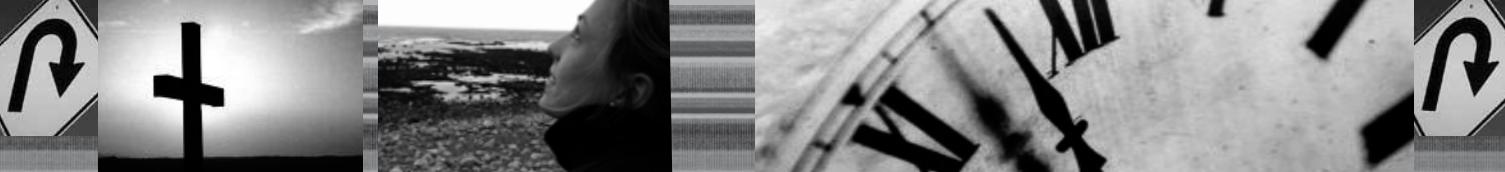
Kao što se to često događa, revolucija nije ništa preokrenula. Ništa se zapravo nije promijenilo. Nasljednici Sex Pistolsa (npr. The Offspring) snimaju glazbene spotove koji koštaju milijune dolara. Tako zvani «dani kaosa» pokazuju da pankeri nemaju nikakve šanse. Omogućeno im je da budu tek malo drugačiji, onako kako glazbena industrija, društvo i političari to dozvoljavaju. Novac vlada svijetom i na punk rokerima može se dobro zaraditi.

Ali mnogim je ljudima dosta nametnutog života. Žele biti originalni – ali kako? Prvo moraš znati tko

si i zašto si ovdje. I nitko drugi osim tvog Stvaratelja ti to ne može reći. Samo Bog, koji je stvorio tebe, mene i cijeli ovaj svijet, može ti reći zašto je stvorio sve to. Zašto živiš, kako možeš živjeti, zbog čega zaista vrijedi tvoj život i kako možeš otkriti zadovoljstvo i pravi smisao. Sve to napisano je u Bibliji – **zbog toga o tome toliko govorimo ovdje.** Odgovore možeš pronaći kod Isusa! On će te učiniti pravim originalom!

Iskreno i iz srca želimo ti da ga naučiš poznавati. Ali puko poznавanje činjenica o njemu ne pomaze ti mnogo. Moraš donijeti osobnu odluku. Jedini koji te može zaustaviti si ti sam. To je često najveća smetnja na putu ljudi do Boga: žele biti svoji vlastiti gospodari. Ali s Isusom možeš živjeti samo ako je on tvoj Gospodar, ako mu predaš ključeve svoga života. Drugim riječima: ako se obratiš. Možda će ti ova molitva pomoći da se još danas odvažiš na taj novi početak s njim:

«Gospodine Isuse, uviđam da sam do sada sve u svom životu činio po svojoj volji. Grijesio sam protiv tebe i zato sam odvojen od tebe. Oprosti mi moje grijeha. Hvala ti što si umro umjesto mene. Molim te da uđeš u moj život kao Spasitelj i Gospodin i učini od mene onaku osobu kakva će tebi biti po volji. Hvala ti što ćeš odgovoriti na moju molitvu.»

Promijeni svoj život!

Ako si pročitao ovu knjigu, sigurno si se uvjerio da su se svi oni koji su ispričali svoju priču promijenili od trenutka kada je Bog ušao u njihov život. Nije potrebno sići do dna da bi konačno shvatio da je život bez Boga besmislen. Ali da bi primio pravi život, potrebno je uspostaviti odnos s Bogom.

Dozvoli Isusu da zamijeni život koji si dosad živio jednim novim životom. Bog ti nudi priliku.

Trebaš znati nekoliko stvari:

1 Bog te voli. Bog te stvorio za osoban odnos s njime. Bog te toliko mnogo volio da je dao svog jedinorođenog Sina tako da nitko tko u njega vjeruje ne propadne, nego dobiva vječni život (Ivan 3,16).

Bog želi da svaka osoba primi pravi život. Isus kaže: «*Ja dodoh da život imaju, u izobilju da ga imaju*» (Ivan 10,10).

Ali zašto mnogi odbijaju ovu osobnu vezu i taj ispunjeni život?

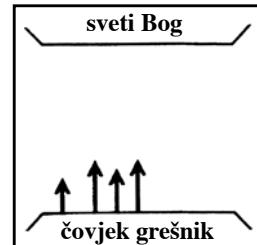
2 Grijeh je uništio komunikaciju između Boga i tebe! Grijeh ti priječi kontakt s Bogom i primaњe pravog života. I upravo je grijeh taj koji polako, ali neumoljivo uništava tvoj život.

U Bibliji o tome piše: «*Jer plaća je grijeha smrt*» (Rimljanima 6,23).

Tko je sagriješio? «*Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja*» (Rimljanima 3,23).

Bog je svet i ne može imati odnos s grešnikom. Postoji ogromna provalja koja te odvaja od Boga. Čovjek nastoji vlastitim sredstvima sagraditi most kojim bi premostio tu provaliju: pokušava voditi primjeran život, utječe se filozofiji, religioznosti, nastoji biti brižan prema bližnjemu, ali svi ti napori beskorisni su jer ne rješavaju osnovni problem: grijeh.

sveti Bog

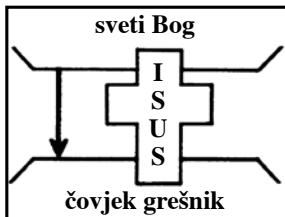

3 Isus je umro na križu za tebe! Bog je poslao svoga Sina da umre umjesto tebe, zbog tvojih grijeha. On je došao da bi te spasio od posljedica tvojih grijeha. On je postao taj most koji prelazi provaliju odvajanja, sredstvo po kojem se čovjek može vratiti k Bogu i dobiti oproštenje svojih grijeha. Na ovaj način Bog je obnovio vezu prijateljstva s čovjekom koji na taj način može započeti živjeti novim životom.

Samo putem Isusovog posredovanja možeš uspostaviti dubok odnos s Bogom.

«Doista, i Krist jednom za grijehu umrije, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu – ubijen doduše u tijelu, ali oživljen u duhu» (1. Petrova 3,18).

Ipak, on je uskrsnuo i sada živi! Isus govori: «Mrtav bijah, a evo živim u vijeće vjekova» (Otkrivenje 1,18).

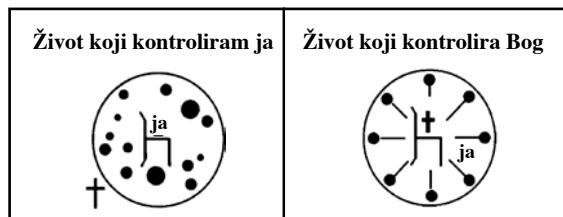

On nije mrtav Bog.
Svoj odnos gradimo
sa živim Bogom!

4 On ti želi dati nov život. Taj novi život veza je s Isusom. U odnos s njime stupamo samo ako ga prihvatišmo kao svog Spasitelja i Gospodara. Ako mu priznaš svoje grijehu i prihvatiš ga kao Spasitelja i Gospodara, on će djelovati u tvom životu i oprostit će ti sve grijehu koje si počinio.

Primiti Krista ili dopustiti Kristu da uđe u naš život znači promijeniti svoj unutarnji stav, znači prestati baviti se samim sobom i okrenuti život prema Bogu, uz istovremeno prihvaćanje vjerom Kristovog oproštenja. Međutim, nije dovoljno intelektualno priznati valjanost ovih tvrdnji ili samo emotivno reagirati. Potrebna je odluka koja uključuje tvoju volju. Dovoljno je da se odlučiš da živiš u Božjoj volji. Čitajući Bibliju možeš upoznati njegove misli i njegovu volju.

Koji od dva kruga predstavlja tvoj život?

Kako nas kontaktirati

Dok si čitao ovu knjigu možda su ti na pamet pala i druga pitanja o ovoj ili nekoj drugoj temi. Ako je tako, kontaktiraj nas ili posjeti našu internetsku stranicu **soulsaver.hr**. Rado ćemo ti pomoći. Ne brini, nismo sekta niti neka vjerska organizacija, već samo autentični kršćani. Hvala ti na tvom povjerenju!